

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.04 111. ÅRGANG 18.03.25 - 08.04.25

Studenter står i kø for å studere jazz ved NTNU:

– Det finnes ikke én eneste fast jobb som jazzmusiker i Norge

Side 22

Milla flyttet ut av kollektivet – så krevde utleieren 40 000,-

Har du også opplevd en useriøs utleier, kjøpt noe som ikke fungerte – eller havnet i en annen knipe? Som ung voksen er det mange ting du kan være usikker på. Ikke la forbrukerrettighetene dine være en av dem.

Les mer – og fortell oss din historie! Skann koden eller gå til ungforbruker.no

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Kjersti Eline Siuen
– Tlf: 909 78 838
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Eline Kielland
– Tlf: 993 23 727
avisnestleder@studentmediene.no

Elfrida Setra
– Tlf: 915 99 673
nettredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS
Helene Hasselknippe
– Tlf: 996 86 866
ansvarligredaktor@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Eirik Guldvog Christophersen
– Tlf: 454 89 798
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Sigrid Dobbertin
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Stener Storstenvik
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Anna Kongshaug
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREKTAØR
Anette Raavn
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Nora Lerkørød Alnes
kulturredaktor@studentmediene.no

FOKUSREDAKTØR
Mathea Alten-Ronæss
fokusredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Emilia Sahara Andersen Brahim
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Annlaug Marie Evjenth Sørhaug
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISKSJEF
Hedda Vinje Sand
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Kian Nouri
illustrasjonssjef@studentmediene.no

DESK
Katrine Sætereng (sjef), Karianne Folkvord Furset, Even Kaushik, Cecilie Bjørnsdøtter Raustein, Benedikt Erikstad Javorovic, Bendik Brodshaug, Andrea Barland, Christina Xenaki, Kristoffer Ramsøy Fredriksen, Sina Leirvik, Mari Kaslegard

GRAFIKERE
Hedda Vinje Sand (1-9)
Heidi Lysgård Fagerheim (10-21)
Emil Moberg Værnes (22-33)
Nora Louise Grimstad (34-45)
Marine Bræck Hanssen (46-60)

KORREKTURSJEF
Andrea Barland

FORSIDE
Annlaug Marie Evjenth Sørhaug (foto)
Eugen Johnsen (illustrasjon)

I denne utgaven

DAMEMANGEL

Det ble dramatisk da Samfundets medlemmer skulle stemme over et forslag på kvinnedagen.

Side 14

POWER

Aurora Kolstad har et repertoar av opplevelser tross sin unge alder. Nå kan hun krysse av å ha ledet verdens største internasjonale studentfestival.

Side 18

STUDENTFEST

Du skal lete lenge etter å finne en mer kaotisk og ellevill stemning enn den Under Dusken fanget opp under femmila i Trondheim.

Side 38

[LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO](https://www.underdusken.no)

TIPS OSS!

tips@studentmediene.no

ANNONSERE?

salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studentersamfundet i Trondhjem, som står uten redaksjonelt ansvar.

Jeg prøver å få en Twiight-referanse inn i kryssordet, men jeg fikk i hvertfall inn litt anal

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

ID20 / FRI ENTRÉ

STUDENTPRISER
HVER
FREDAG!

BORD?
BURSDAG?

VI LAGER FEST, SKREDDERSYDD FOR DEG!

POST@FIREFINE.NO

FIREFINE

BAR & NATTKLUBB

LEDER

Kjersti Eline Stuen

REDAKTØR I UNDER DUSKEN

ILLUSTRASJON: Gabriel Callanan

Vi trenger ikke «spørre chat» om absolutt alt

Måten vi bruker KI på gjør at vi skyter oss sjøl i foten.

For omtrent to år sia visste jeg ikke hva forkortinga KI stod for. Nå er det overalt. Vi møter det i nyhetssaker, Tiktok-videoer og ikke minst i det som var gnisten til dette innlegget: de nye reklamene til ATB.

Borte er de hyggelige bilda av ekte mennesker på busstur. De har blitt erstatta av Pixar-lignende figurer, en stil som KI gjentatte ganger har vist at den mestrer godt. Om reklamen da ikke er KI-generert så er den ei sabla god etterlikning.

Denne bruken av kunstig intelligens rapper jobber fra illustratører. Den gjør også at mye av kunst ser helt lik ut. Jeg er ikke interessert i å møte det glatte blikket til KI-mennesker hver gang jeg reiser til universitetet.

Slike reklamer minner meg på hvor utbredt bruken av kunstig intelligens har blitt. Det å «spørre chat» blir ofte sagt blant studiekamerater mine. Det har blitt en naturlig del av hverdagen vår.

KI kan spytte ut flere avsnitt med tekst eller «male» et nytt bilde på få sekunder, nærmest gratis. Da er det ikke rart at

selskap og privatpersoner blir frista. Jeg frykter at denne overdrevne bruken kommer til å ha negative konsekvenser utenom stygge bussreklamer for å spare penger eller å bli tatt i å jukse på eksamen for å spare tid.

Jeg tror det kan føre til et mer distansert forhold til både tekst og kunst. Alt går raskt og automatisk uten motstand. Denne motstanden er nødvendig for å kunne utvikle egne ferdigheter og vurdere andre sine.

Vår kritiske sans må jobbe overtid. KI serverer oss hender med seks fingre, klossete avsnitt og uforklarlige setninger. Det kan umulig være godt for hjernen.

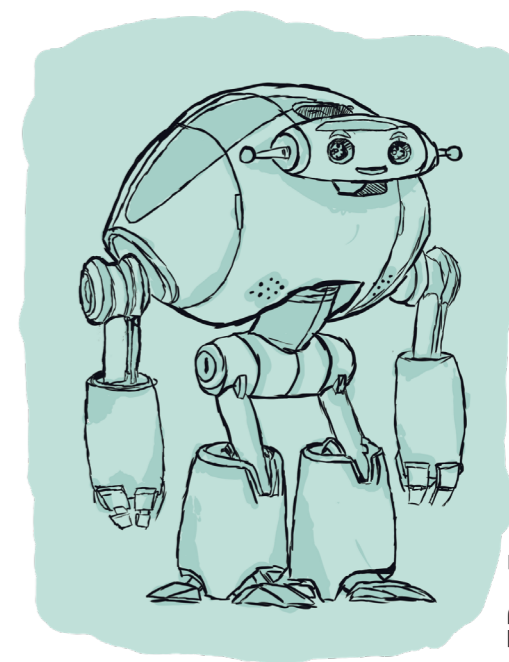
For å slå et slag for miljøet så er ikke bruk av kunstig intelligens bærekraftig heller. Kolossale mengder vann er nødvendig for å kjøle servere slik at vi kan bruke verktøyet.

Selvfølgelig kan kunstig intelligens også være med på å utarbeide bærekraftige løsninger, men å generere en reklame eller et svar på ei semesteroppgave redder ikke verden. Sånn det er nå, blir bruk av KI bare føyd inn i rekka av

de miljøfiendtlige vanene våre som er vanskelige å bli kvitt.

Kunstig intelligens er ikke kilden til all ondskap, men vår overdrevne, skjodelause bruk er ikke sunn.

Vi må tenke gjennom hvordan vi bruker denne teknologien. Ofte går det an å gjøre ting sjøl. Og den dagen du ser KI-kunst i Under Dusken, så vet du at dommedagen er nær.

Korrupsjon dreper

Fra Beograd til New York:
Ingen ytringsfrihet uten studenters rett
til å demonstrere fritt – og bli hørt.

RAMI CHUMBER
Samfundetleder

ILLUSTRASJON: Kian Nouri

Retten til å ta til gatene og stå opp mot urett er selve kjernen i et fritt demokrati, og listen over historiske fremskritt som skyldes folkebevegelser er lang. Det er nærliggende å nevne studentdemonstrasjonene i 1968.

Studenter møtte da opp i hopetall i protest mot styresmaktene, og fremsatte krav om internasjonal solidaritet, borgerrettigheter, kvinnefrigjøring, miljøvern og avkolonisering. Demonstrasjonene inngår i en lang og stolt tradisjon som skal ha sin del av æren for den liberale verdensorden som vi inntil nylig har tatt for gitt.

De siste månedene har universitetene i Beograd og Novi Sad vært okkupert av studenter. Demonstrasjonen skjer i kjølvannet av en ulykke på togstasjonen i Novi Sad, der 15 døde og flere ble skadet. Studentene mener ulykken skyldes den utbredte korrupsjonen i landet, og at oppfølgingen har vært mangelfull.

Britiske The Guardian mener studentdemonstrasjonene kan være de største siden 1968. Undervisningen på universitetene har stoppet helt opp, og trafikken blokkeres. Likevel forblir kravene til president Aleksandar Vucic, om at noen skal stilles til ansvar for ulykken, ubesvart.

Om studentene ikke gjenopptar studiene om kort tid, vil de miste et helt

studieår. På spørsmål fra NRK i Serbia om hva de tenker om det, svarer en student: «Hva er ett mistet akademisk år mot femten mistede liv?»

Studentene viser en enorm viljestyrke og høster bred støtte fra befolkningen. Likevel sprer president Vucic konspirasjonsteorier om at demonstrantene mottar utenlandsk finansiering. Du kan jo gjette hvem han har lånt det trikset fra.

I USA ble det nylig kjent at Mahmoud Khalil, en palestinsk studentaktivist, har blitt pågriper av det amerikanske departementet for innenriks sikkerhet. Khalil har ledet demonstrasjoner ved Columbia University i New York i kjølvannet av folkemordet på Gazastripen.

Nå skal han etter alt å dømme kastes ut av landet – til tross for at han har permanent oppholdstillatelse. Pågripelsen skjer

som følge av president Donald Trumps ordre om å utvise utenlandske studenter som deltar i palestinedemonstrasjoner. Han har lovet at pågripelsen av Khalil er den første av mange.

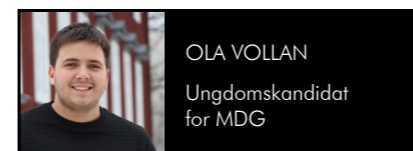
Det er rystende å se en amerikansk president aktivt motarbeide ytringsfriheten. Studenter kan ikke leve i frykt for å bli kastet ut av landet eller fengslet for å ytre meningen sin. Enda mer skremmende er det å se at Trumps antidemokratiske verktøykasse nå blir tatt i bruk av andre verdensledere.

Jeg står i solidaritet med Mahmoud Khalil, og med de serbiske studentopprørerne. Vi står i den mest usikre sikkerhetssituasjonen siden andre verdenskrig, og vi opplever demokratisk tilbakegang i flere vestlige land. Det har aldri vært viktigere å beskytte studentenes rett til å demonstrere fritt.

Norge har dopet seg på olje

– nå må vi på avrusning

OLA VOLLAN
Ungdomskandidat
for MDG

ILLUSTRASJON: Thomas Vevle Bruknapp

Vi i Norge har alltid likt å fremstille oss som en klimaforkjemper på den internasjonale scenen. Oljepolitikken vår forteller en annen historie.

Regjeringen fortsetter å tildele nye lisenser for olje- og gassutvinning, samtidig som alle forskerne advarer om at vi allerede har funnet mer fossilt brensel enn klimaet tåler. Dette er ikke bare dårlig for klimaet – det er også en enorm risiko for norsk næringsliv og fremtidig omstilling.

FNs klimapanel er krystallklare: Skal vi unngå de verste konsekvensene av klimaendringene, må verden kutte utslippene og vi må gå bort fra fossile brensler. Likevel fortsetter Norge å bore etter mer olje og gass, noe som bidrar til å øke de globale utslippene. Å satse på en industri som er den største pådriveren for klimaendringer er et svik mot kommende generasjoner og mot Norges egne klimamål.

I tillegg er oljevirkosomheten en katastrofe for naturen. Å åpne for oljeutby-

gging i sårbare områder som Barentshavet truer de unike økosystemene og det mangfoldige dyrelivet der. Oljesøl, seismiske undersøkelser og utslipp fra produksjonen skader marine arter og ødelegger havområder som burde være beskyttet. Dette er med på å gi varige skader på naturen som vi ikke kan tillate skje.

Men det er ikke bare klimaet og naturen som lider – det gjør også norsk næringsliv. Oljen har lenge vært en gullgruve for Norge, ingen benekter det, men vi kan ikke stole på at den vil forbli lønnsom. Etterspørselen etter fossil energi vil falle i takt med at verden går over til fornybare energikilder. Flere land og investorer trekker seg allerede ut av fossilbransjen, og Norge risikerer å sitte igjen med en utdatert industri. EU sier de skal bli klimanøytrale innen 2050. Da er det ikke plass for fossile energikilder

på markedet. Det blir litt som å satse alt på aksjen til Nokia når Apple lanserte iPhone.

I stedet for å fortsette å pøse milliardbeløp inn i en døende næring, burde vi bruke ressursene på å bygge opp nye, grønne industrier. Norge har enorme muligheter innen havvind, batteriteknologi, hydrogen og karbonfangst. Vi har kompetansen, teknologien og økonomien til å lede an i det grønne skiftet – men da må vi våge å ta de riktige valgene nå.

Norsk oljepolitikk er ikke bare en klimabombe – det er også en økonomisk blindvei. Det er på høy tid at politikerne innser at fremtiden ikke ligger i oljeboring, men i en bærekraftig omstilling som sikrer både klimaet, naturen og norsk næringsliv for kommende generasjoner.

Partilederne svarer: **Arbeiderpartiet**

I denne serien intervjues alle partilederne opp mot stortingsvalget i september i år. Først ut er Arbeiderpartiets leder Jonas Gahr Støre.

TEKST: Håvard Stenstadvold | FOTO: Oskar Fredrik Eliassen

De siste ukene har det vært store omveltninger på Stortinget. Etter en uoverkommelig EU-uenighet med Senterpartiet har Norge endt opp med en ren Arbeiderparti-regjering, blant annet med tidligere statsminister Jens Stoltenberg, denne gangen i rollen som finansminister.

Som følge av dette har Ap sust oppover på meningsmålingene igjen, og de siste tallene indikerer at de nok en gang er Norges største parti, et lite hakk over Fremskrittspartiet. I anledning at Støre

besøkte Studentersamfundet for å svare på studentenes spørsmål ble han etterpå med på en ekstra spørsmålsrunde med Under Dusken.

Lyst på ansvar

På spørsmål om hvorfor Støre har lyst til å være statsminister, svarer han at «lyst» er et komplisert begrep, som han har fått et blandet forhold til som statsminister.

– Jeg sier ja til ansvaret når jeg stiller til valg, så på den måten har jeg «lyst».

Samtidig kjenner jeg en stor følelse av ansvar og forpliktelse, og det er veldig annerledes fra andre mer lystbetonte jobber.

Han forteller videre at det er noen sider ved stillingen man ikke kan velge bort, men at han opplever det som veldig meningsfylt.

– Jeg tror jeg kan gjøre en forskjell. Støre meddeler at så lenge partiet fortsatt vil ha ham i stillingen, og Arbeiderpartiet tar Norge i det han mener er rett kurs, vil han fortsette.

LEDERE: Støre ble tatt imot av avtroppende Samfundetleder Rami Chumber under en panelsamtale i Storsalen i februar.

Som tidligere utenriksminister har Støre lang erfaring med internasjonal politikk, noe han mener noen andre politikere burde være mer oppmerksomme på.

– Vi må se sammenhengen mellom det som skjer ute i verden og det som skjer hjemme. Norge er faktisk verdens åpneste økonomi, og en del politikere tror at det som skjer ute i verden spiller mindre rolle, at det er her hjemme alt skjer. Sånn er det ikke; det henger veldig nært sammen.

Ensom frihet

Statsministeren mener en god balanse mellom rettigheter og plikter, og at alle føler de har muligheter, er den viktigste faktoren for et fredelig samfunn.

– Jeg tror idéen om at frihet handler om å være fri fra alle bindinger rundt seg, fører til en ensom frihet som ikke skaper trygge samfunn.

For Støre ligger det frihet i å trygt kunne utvikle seg. Med en trygghet og et fellesskapsansvar som skaper muligheter for alle, mener han at samfunnet klarer seg godt.

Videre forteller Støre at han aldri har vært opptatt av ideologi. Han er en stor tilhenger av sosialdemokratiet, som han føler er bedre beskrevet som en tankeretning om fellesskapet i moderne og jordnære samfunn, heller enn en ideologi.

– Det har noen prinsipper som det er ganske lett å forstå at skaper rettferdig fordeling og gir like muligheter til folk.

Som 35-åring kom han sent inn i politikken, og tidligere i livet var et utenlandsopphold en motiverende faktor.

– Jeg studerte i Frankrike og så Norge utenfra og hjem, og kom da frem til at sosialdemokratiet er det jeg ønsker at barnene mine skal vokse opp i.

– Alt henger sammen med alt

På spørsmål om hva Støre tror de fleste misforstår om storpolitikk, mener han at folk antar at løsninger kommer enklere enn det de gjør i virkeligheten.

– Gro Harlem Brundtland sa i sin tid: «Alt henger sammen med alt.» Det kan være vanskelig for folk som ikke jobber med politikk daglig å se de sammenhengene, så én av våre oppgaver er å forklare det.

Videre mener statsministeren at en Støre-ledet regjering er bra for studentene, fordi Arbeiderpartiet har tatt grep opp mot studenters økonomi og tiltak som bedre borteboerstipend for elever.

– Vi jobber nå med desentralisert utdanning for at folk skal få tilgang til høyere utdanning alle steder i landet, og det tror jeg er viktig for å kunne tilby folk opplæring og arbeid der de bor. **UD**

Følg serien videre på underdusken.no

Fremtidens fotografer skjules på Ila

POSERING: Selma Mossefin er vant til å stå modell for de andre studentene.

TEKST og FOTO: Lise Strand

Noe bortgjemt på Ila ligger en fagskole som få har hørt om. Omgjort fra en gammel spikerfabrikk fra 1800-tallet ligger Norsk fotofagskole der rundt hundre studenter går.

Student Dilan Rasol forteller at lokasjonen gjør mye for stemningen og miljøet.

– Det føles ikke som en institusjon, som NTNU, men mer som et hjem. Vi har eget kjøkken og et rom vi bruker til å se film, sier han.

Det er også mindre struktur enn hva andre studenter er vant til. Forelesninger er byttet ut med veiledning der hver

enkelt får tilbakemeldinger på arbeidet sitt. Det er lite obligatorisk oppmøte, og studentene er takknemlige for den friheten det gir.

– Det er mye selvstendig arbeid, samtidig som det er mye hjelp å få og vi samarbeider tett, legger Rasol til.

Karriereveien er satt. Rasol vil jobbe innenfor motefotografi.

– Mange av Norges beste fotografer har gått her. Det legges merke til, forklarer han.

Rasol forteller om ulike fotokurranser og festivaler studentene deltar på.

– Både Gullsnitt og Oslo negativ er arrangementer vi presenterer oss på. Det er bra steder for nettverksbygging og anerkjennelse, forteller Rasol.

Likevel føler studenter seg underrepresentert og tenker at fagskolen burde fremheves mer. Fotografi bør tas på alvor.

– Dette er seriøst arbeid. Det er ikke slik at vi knipses bilder hele dagen uten mål og mening, avslutter Rasol.

Både mote og porno i fotografiens verden

Det er høyt under taket, solen skinner gjennom store vinduer, og det jobbes iherdig med ulike oppgaver. Fire jenter jobber sammen for å fullføre porteføljene sine.

– Hvert prosjekt har en fotograf, en assistent, en stylist og en modell. Vi samarbeider og hjelper hverandre, forklarer andreårsstudent Ruth Nysæther.

Det er ikke kun motefotografi som opptar studentene. Nysæther viser til mange ulike retninger innenfor fotografi.

– Noen er opptatt av kunst og observasjonsbilder av arkitektur. Andre tar mer sportsfotografi av biler og lignende. Det er til og med noen som tar bilder fra Trondheims pornomiljø, sier hun.

Nysæther er assistent under dagens fotografering. Fotografen Evelina Elere har en klar visjon for hva hun tenker seg. Den ene veggen i studioet er dekket med inspirasjonsbilder. Hun tar bilder av Selma Mossefin som står modell.

– Man er nødt til å mykne litt opp for å stå modell, men man blir vant til det, forteller Mossefin.

I løpet av fotograferingen justeres lys, posisjon og uttrykk ved innspill fra samtlige. Frida Gavara står for styling.

– Det er jeg som kommer med klærne. Fotograf og stylist blir enig om hvordan vi vil ha det seende ut, sier Gavara.

Det tekniske står sterkt

Utstyret er proft. Nysæther forteller blant annet om et rom fullt av utstyr som studenter kan forsyne seg av.

– Det er utrolig bra utstyr, og man kan låne det så lenge man vil. Man er ikke avhengig av eget utstyr når man begynner her. Det er fint siden teknisk utstyr er ganske dyrt, forklarer Nysæther.

Det er nyttig å lære seg det tekniske rundt fotografi. Mossefin forteller at det er hovedgrunnen til at hun begynte på fagskolen.

– Jeg var veldig selvsikker på at jeg hadde et godt blikk, men jeg trengte å lære god teknikk, forteller hun.

Fremtiden som fotograf

Mossefin mener fagskolen skiller seg ut ved å være yrkesorientert. Studentene føler seg klare til å leve av fotografi som profesjonelle fotografer. Tredjeåret består av å trykke en egen bok, og studentene får veiledning til å finne trykkeri og markedsføre seg.

– I arbeidet med bøkene våre møtes vi kun én gang i måneden, og da jobber vi intensivt i én helg sammen, forteller Rasol.

Han er i sluttfasen av å ferdigstille fotoboken sin. Det blir hans siste prosjekt som student. Rasol mener miljøet blir helt spesielt, nesten som en folkehøyskole. Det kommer ved at man skaper noe sammen.

I arbeidet med boken har han lært mye fra de andre i klassen, i tillegg til at nettverksbygging og opparbeiding av kontakter er like så viktig.

– Vi samarbeider samtidig som vi er konkurrenter. Kontakter er viktig å ha for arbeidslivet senere, sier han.

Studentene tenker mye på fremtiden. Rasol forteller at det er to naturlige veier å gå etter fotofagskolen.

– De som er mest interessert i kunst ønsker ofte å jobbe i galleri. En annen mulighet er å jobbe mer kommersielt med ulike klesmerker og bedrifter, forklarer Rasol.

Fagskolen er fagorientert og yrkesrettet. Det har gitt dem støtte fra Trøndelag fylkeskommune. Som eneste i Norden av sitt slag kan de fra høsten 2025 tilby utdanning uten studieavgift.

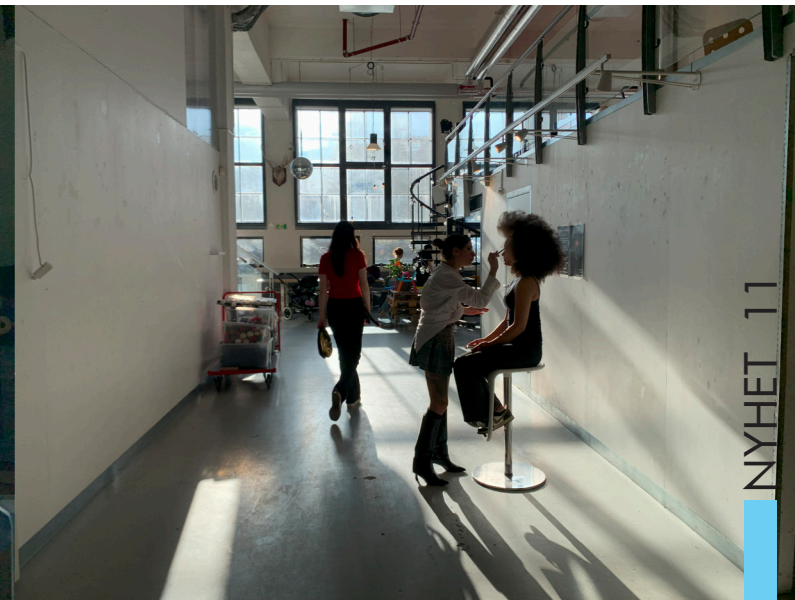
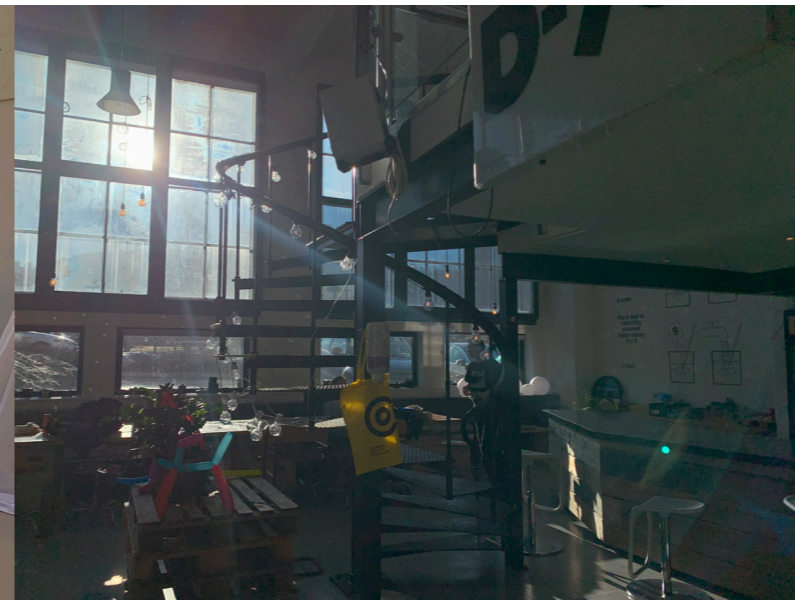
– Det betyr jo gjerne at det blir mindre fokus på kunst, og mer oppmuntring til den kommersielle karrieren videre. Det virker som fagorienteringen og den tekniske utdannelsen er det som har gitt oss støtte, sier Mossefin. **UD**

TRYKKER EGEN BOK: Dilan Rasol jobber med å lage sin egen fotobok som trykkes av fagskolen.

FOTOGRAF OG ASSISTENT: Evelina Elere og Ruth Nysæther samarbeider med porteføljen sin.

BI-studenter positive til Samfundet som utested

TEKST og FOTO: Julian Rein-Helliesen

Med en BI-student som ny Samfundet-leder, mener BI-studenter at Samfundet etter hvert kan bli mer ettertraktet også for dem.

«Vi hører aldri noe om Samfundet i studiehverdagen»

I Trondheim henger som regel BI-studenter og NTNU-studenter på ulike steder når de drar på byen; BI-studenter vanker på Solsiden med populære steder som Fire fine og Barmuda, mens NTNU-studenter ofte gjør Samfundet til sitt andre hjem.

Tirsdag 25. februar ble BI-studenten Birk Aschjem valgt som kommende leder av Studentersamfundet. BI-studentene mener dette vil åpne for mer deltakelse på Studentersamfundet fremover.

Dårlig markedsføring

Mange av BI-studentene har ikke hørt at Samfundet har valgt en BI-student som ny leder. De mener at Samfundets markedsføring mot BI generelt er svak, og påstår dette er én av grunnene til at BI-studenter ikke har benyttet seg noe særlig av Samfundet.

– Hadde vi fått reklame på skjermene våre om Samfundet-arrangementer hadde sjansen vært større for at vi hadde dratt, sier Silje Johannesen som

studerer digital kommunikasjon og markedsføring ved BI.

Charlotte Knudsen, som studerer markedsføringsledelse på BI, påpeker at det reklameres for mange andre arrangementer mer rettet mot BI-studenten og viser til Hype, som er et afterski-tilbud i regi av Trondheim Stage.

– Da velger man å dra på dette istedenfor Samfundet, konkluderer Knudsen.

AVSTAND: BI-studentene Silje Johannesen, Charlotte Knudsen, Siri Kariolussen og Elsa Back distanserer seg fra Samfundet, fordi Samfundet befinner seg et stykke unna og få andre BI-studenter drar dit.

ETTERLYSER MARKEDSFØRING: BI-studentene Fredrik Sørensen, Gustav Hovde og Kasper Gilbertson ønsker mer promotering fra Samfundet rettet mot dem.

Økonomi- og administrasjonsstudent Fredrik Sørensen ved BI etterlyser også mer markedsføring mot BI-studenter fra Samfundets side.

– Vi hører aldri noe om Samfundet i studiehverdagen, sier Sørensen.

Leder Auriane Ntihabose for Markedsføringsgjengen på Samfundet svarer at markedsføring rettet mot BI er noe som har blitt forsøkt i flere år, men de har generelt opplevd mye motgang og lite interesse.

– BI har ikke gitt Samfundet tillatelse til å henge opp plakater eller å ha stands, forteller Ntihabose.

Hun er likevel positiv til nyheten om ønske fra flere BI-studenter om mer informasjon om Samfundet.

– Vi jobber hardt for at BI-studenter skal føle seg velkomne, noe som krever et bedre samarbeid. Men det er jeg sikker på at vi kan få til, sier hun.

Geografisk og symbolsk avstand

Mange av BI-studentene ønsker heller ikke å dra på Samfundet grunnet den store overvekten av NTNU-studenter.

– Jeg føler kanskje litt det er et NTNU-sted, forteller markedsføringsledelsesstudenten Siri Kariolussen ved BI.

Kariolussen mener dette kan være på grunn av Samfundets plassering rett nedenfor NTNUs hovedcampus på Gløshaugen. Hun legger til at ettersom BI ligger i nærheten av Solsiden, blir det fort mer naturlig for BI-studentene å dra dit.

ØNSKER SAMARBEID: Leder for markedsføring på Samfundet, Auriane Ntihabose, sier markedsføringen på BI har vært utfordrende grunnet mangelfull interesse. Foto: Privat

– Unik mulighet for BI-studenter

Marthe Nålsund er økonomisk ansvarlig for BIs studentorganisasjon, og forretningsjus- og økonomi-student ved BI i Trondheim. Hun fremstår svært positiv til at den nye Samfundet-lederen er BI-student.

– Jeg tror det er en veldig heldig mulighet til å få økt oppmerksomhet og fokus på Samfundet fra et BI-perspektiv, forteller Nålsund.

Hun håper at dette kan skape en dominoeffekt.

– Jo flere BI-studenter som bruker Samfundet, desto flere tror jeg vil få øynene opp for det, sier hun.

Nålsund mener nøkkelen ligger i å gjøre Samfundet til et attraktivt sted for nye BI-studenter.

– Jeg tror det handler mye om miljø. Etablerte BI-studenter har sine steder de pleier å dra, og da kan man forsøke å sørge for at Samfundet blir stedet for førsteklasingene, forklarer Nålsund.

Markedsføringsledelsesstudent Gustav Hovde ved BI, er åpen for at Samfundet kan bli det nye stedet å henge, og tror at en BI-student som leder for Samfundet vil øke sannsynligheten.

– Da er det lov å håpe på flere tilbud og arrangementer rettet mot oss BI-studenter. Det burde ikke være så vanskelig, for i øyeblikket får vi ingenting fra Samfundet, utdyper Hovde.

Kariolussen deler Hovde sitt syn.

– Kanskje hvis det dukker opp Samfundet-promoer på BI sine sosiale medier, blir det enklere å få det med seg for BI-studentene. **UD**

OPTIMIST: «Financial controller» ved BISO Marthe Nålsund, ser svært positivt på at den nye Samfundet-lederen er BI-student.

MARIE BACHKES REISELEGAT FOR UNGDOM

Marie Bachkes
Reiselegat for Ungdom

Frist for søknader fra ungdom hjemmehørende i Trondheim og omegn om stipend til reise og opphold i utlandet for videreutdanning og/eller erverv av erfaring som anvendes hjemme i nærings- eller annen virksomhet, er 10. april 2025.

Nærmere opplysninger om muligheter, betingelser og begrensninger samt søknadsskjema finner du på reiselegatet.no

Kvinnekamp med null margin

PÅ SKALA: Her ønsker PR- og kommunikasjonsansvarlig Ella Johanne Devold og internarrangement-ansvarlig Ingrid Vike minimum 30 prosent kvinnelige artister.

TEKST og FOTO: Tuva Margrethe Wiik Bergquist

I fjor høst var det ingen kvinner som ble booket til Samfundets scener. Det kommer ikke til å skje igjen.

På den internasjonale kvinnetiden 8. mars ble det vedtatt et forslag som forplikter Samfundet til å ta aktive grep for representasjon av kvinnelige artister på deres scener og festivaler.

Samfundsmøtet, Samfundets høyeste organ, avholdes ukentlig på lørdager. Da festmøtet startet var ikke oppmøtet høyt nok til å vedta forslaget, men etter hvert kom nok medlemmer til å stemme det gjennom.

Kvelden inneholdt sofasamtaler, festtaler og kulturelle innslag, og med dette vedtaket har Samfundet tatt et steg mot en mer likestilt konsertscene.

Nesten ikke godt nok oppmøte

Etter en innføring i kvinnekampens historie med eksempler fra porno, abortlov og stemmerett, kom tiden for at saken skulle behandles.

– Man skal ikke legge skjul på at når det er et forslag man har jobbet lenge med, så vil man jo at folk skal møte opp, forteller PR- og kommunikasjonsansvarlig Ella Johanne Devold ved Samfundet.

Det kom kritikk fra talerstolen om at det ikke var mange oppmøtte, og at det skulle vært flere.

– Vi gjør alt i vår makt for å mobilisere, men det var ski-VM og folk er opptatt. Det at vi var vedtaksdyktige og at det i bunn og grunn var et greit oppmøte i dag er det viktigste, forteller internarrangement-ansvarlig Ingrid Vike i Samfundetstyret.

Tross alle gratulasjonene som kom fra talerstolen, kan temaet være én av grunnene til det lave oppmøtet. De to som har skrevet forslaget er ikke enige i ymtingene om at kvinnekamp kan være utdatert.

– Jeg syns ikke kvinnekamp er utdatert, det er fortsatt mange kamper å kjempe, konstaterer Vike.

Devold forklarer at de ser at det fortsatt er mange kamper som gjenstår, enda det har blitt kjempet mange kamper allerede.

– Jeg føler dette har blitt veldig illustrert av sofa-praten vi hadde i dag, sier Devold etter møtet.

Vedtaket gikk gjennom med nøyaktig 100 stemmer, det nødvendige antallet for at det skal være gyldig. I starten av kvelden så det mørkt ut for forslaget.

– Vi er kjempeglade. Vi har jobbet med dette siden forrige semester, sier Vike.

Det ble mange nok oppmøtte medlemmer på kvinnetiden til at forslaget deres gikk gjennom. Nå er det nye retningslinjer som gjelder på Samfundet.

– Det ligger mye arbeid bak, og vi syns det er veldig viktig, forteller Devold.

Tar aktive grep om et bransjeproblem

Det har vært flere debatter i samfunnet om representasjon av kvinnelige artister på konsertscenen. Det har Devold og Vike plukket opp.

– Det er et bransjeproblem i hele musikkindustrien at blant artistene på den størrelsen som kan fylle Dødens

Dal er det få kvinner, derfor blir prosentandelen mindre, konstaterer Devold.

Som styremedlemmer følte de et ansvar, og forslaget skal stadfeste disse målene og jobbe strategisk mot lik representasjon.

– Som en kulturinstitusjon og som bookere har man et ansvar for å fremme mangfold på konsertscenene, sier Devold.

Med ansvarsfølelsen og problematikken ønsker styremedlemmene å bruke posisjonene sine til å endre perspektivet og bidra i kampen.

– Vi ønsker å skifte mentaliteten og ser på det som verdifullt at man jobber for mangfold på denne måten, sier Vike.

Forslaget bygger på at det skal være realistisk å gjennomføre, til tross for at Samfundet ikke har operert med slike prinsipper tidligere.

– På Samfundet er vi generelt flinke til å booke bredt. Det har kanskje ikke føltes som et problem og derfor har ikke forslaget kommet tidligere, mener Vike.

Det er uansett et ønske om at det skal settes på dagsordenen, og nå har de gjort det. De ønsker at dette skal være minimumskravene som skal følges.

– Vi vil spille bookerne våre gode. Det gjør vi med å gi dem et absolutt minimumskrav, forklarer Vike.

Vike forklarer videre at de ulike minimumskravene gir bookerne litt slingringsmonn, spesielt på de større scenene.

– Det at det er færre kvinnelige artister generelt og færre konserter kan gjøre det vanskelig for de større scenene hvis de knyttes til en for høy prosentandel, legger Vike til.

Samfundet har blitt kritisert tidligere for flere mannlige artister på scenen.

Statistikken fra 2019 og til i dag er brukt som grunnlag for forslaget.

– Man kan si at disse prosentene er lave. Men sett i sammenheng med artistene i bransjen er det ganske høye prosenter, forklarer en fornøyd Vike.

– Ta selv de små kampene og engasjer deg

Under kampdagen kom det flere oppfordringer til studentene om å engasjere seg, både i og utenfor Samfundet.

– Panelet kom med en som jeg synes var fin: Ikke vær redd for å ta de små hverdagskampene. De små kampene skaper større endringer over tid, løfter Devold frem.

For de som ønsker å påvirke Samfundet er det røde medlemskortet nøkkelen. Medlemsdemokratiet i Samfundet gir mulighet til å løfte saker som er viktige for medlemmene.

FOR FÅ: Oppmøte av medlemmene på Samfundsmøte var lavt, men forslaget gikk gjennom.

Ett år siden sist?

Da er det på tide å plukke opp tråden

Kryss av årets første to-do, og bestill en tannsjekk ved en av våre klinikker i dag:

Oris Dental Leutenhaven | Oris Dental Sanden
Oris Dental Munkegata | Oris Dental Sirkus Shopping
Oris Dental Lykkegården (tidligere Trondheim Torg)

– Bruk det røde medlemskortet. Det er Samfundsmøte hver lørdag, og alle kan fremme slike interne medlemsytringer, forklarer Vike.

Veien fra idé til engasjement er kort.

– Man går på talerstolen og fremmer forslaget sitt, eller sender e-post til oss i styret. Vi hjelper veldig gjerne, og skjønner det er litt vanskelig å forstå seg på systemet, sier Vike.

Det finnes flere måter og områder man kan påvirke og få stemmen sin hørt på Samfundet.

– Det er ikke alle som har kjennskap til det, så bare send en e-post. Samfundet er ikke bare et utested, men også et viktig samlingspunkt og aktør for studentengasjement, forteller Devold.

Endringene skjer ikke over natten, men det første steget for endringen var vedtaket gjort på lørdagen.

– Våren 2026 er allerede booket. Så det er bare å glede seg til høsten 2026. Da er vedtaket i full kraft, avslutter Vike. **UD**

FEIRER: Devold og Vike synes det er ekstra stas at forslaget ble vedtatt på kvinnedagen og ikke utsatt.

Kort oppsummert:

- Studentersamfundet, samlet til Samfundsmøte 8. mars, mener at Studentersamfundet skal jobbe aktivt for kjønnsbalanse i sine konsertbookinger. For å oppnå dette settes følgende mål per semester:
- Vuelie: Minst 40 prosent kvinnelig representasjon.
- Skala og Storsalen: Minst 30 prosent kvinnelig representasjon.
- Eksterne arenaer: Minst 20 prosent kvinnelig representasjon.
- Disse målene gjelder for alle bookingavtaler inngått etter vedtaket. Konsertbookingene på Samfundet vurderes samlet, mens festivalen UKA behandles separat.
- For festivalen ISFiT settes et eget mål om minst 30 prosent kvinnelig representasjon i konsertprogrammet.
- Kvinnelig representasjon defineres som en kvinnelig artist, frontfigur eller vokalist.
- Prosentandelen beregnes ut fra antall artister/band, ikke antall konserter.
- Dette skal også implementeres i Studentersamfundets strategi, handlingsplaner, og etiske retningslinjer.

Trondheimsstudenten:

Hels på presidenten

Aurora Kolstad vil bidra til å løyse alle utfordringane verda står overfor. Nå leiar ho verdas største internasjonale studentfestival.

TEKST: Julianne Kyoo-Ree Eikrem | FOTO: Abigail Ntomba | ILLUSTRASJON: Edvard Solgaard

– Ein må passe seg for ekkokamera og komme seg ut i verda, rett og slett.

På mange måtar kan Aurora Kolstad kategoriserast som ein heilt vanleg trondheimsstudent. Sivilingeniørstudenten har gått på fotofagskulen, hatt ei rekke verv og blitt heimekjær på Studentersamfundet.

Ikkeledd tursko frå Scarpa og raudt skjerf sit ho på Edgar på det runde raude. Ho smilar bredt, truleg fordi det nærmar seg ISFiT – ein festival ho har jobba mot dei to siste åra.

Ein uheldig tittel og ein ivrig president

Kolstad pratar varmt om festivalen og beskriv ein kvardag med mange ulike arbeidsoppgåver.

– Det er mykje representasjonsarbeid, økonomiarbeid, møte med ulike organisasjonar og oppfølging av både styret og dei frivillige.

Sjølvm om ho er ung har ho følt seg trygg i leiarvervet, og oppfordrar andre til å ha sjølvtilitt på tross av alderen.

– Det er berre å rette seg opp i ryggen og komme inn med same innstilling som alle andre.

Ho fortel ivrig om presidentvervet, sjølv om ho synest presidenttittelen er litt uheldig etter innsettinga av Trump som amerikansk president i januar i år. Ho stilte sjølv med temaet «Power» i 2023, men synast det er noko ironisk med å vere leiar under eit slikt tema.

– Eg og styret tenker på det på kvart møte. Ein blir jo ekstra bevisst når det er sjølv hovudtemaet, seier Kolstad og ler.

Bakgrunnen for valet er samtalar med ein drøss av deltakarane under dei førre ISFiT-festivalane. Uansett kven ho prata med, gjekk samtalen tilbake til å handle om korleis store maktstrukturar påverkar dei.

– Ved å utforske desse maktstrukturane, håpar eg at ein kan føle seg modig nok til å vere med og endre dei. Å bli med å kritisere og problematisere.

Ho set ekstra pris på dei frivillige og rosar dei for måten dei har vore med på å utvikle og avgrense temaet på.

– Temaet har vakse utover det eg trudde det kunne. No har vi ein festival med fokus heilt frå stor geopolitisk makt, ned til små mellommenneskelege nivå.

MANGE FESTIVALVERV: Viss Kolstad skal peike på ein ting ho kanskje føler ho har gått glipp av, er det å vere frivillig på Samfundet.

Den beste motgifta mot alt vondt

Festivalklare Kolstad føyer seg rett inn i rekka saman med andre trondheimsstudentar som elsker å bruke tida si på frivillige verv.

– Då eg kom til byen, kjende eg med ein gong at dette er ein stad eg vil engasjere meg. Men at det skulle bli så mykje, hadde eg ikkje forventa.

Bak seg har ho fire ulike verv både frå UKA og ISFiT, og har vore alt frå PR-sjef til rekneskapsfører.

– Det finst så utruleg mange prosjekt det er gøy å vere med på, og i presidenttrolla får eg litt av alt.

Ho fortel at frivilligheita har gitt ho hennar aller beste venner og har mykje å takke ho for.

– Å bli kjent med fleire folk er eigentleg den beste motgifta vi har mot alt vondt i verda, viss det er lov å seie.

Å dra ut i verda

Dei siste fem åra har gjort Kolstad utruleg glad i byen, sjølv om ho er vaksen opp i hovudstaden – nærmare bestemt på Hellerudtoppen med to veslesyster, mamma og pappa.

– Mamma og pappa har alltid vore interesserte i språk og kultur, så vi

har på ein måte blitt oppfostra på desse interessene.

På vidaregåande fann ho eit likesinna miljø og ein omgangskrets der det var rom for å finne ut kven ein var gjennom å prate saman.

– Eg gjekk på Oslo katedralskole, og der var det god kultur for å prate om politikk og å utfordre kvarandre. Vi var alle nysgjerrige og villige til å diskutere.

Den same nysgjerrigheita førte ho til USA på utveksling og seinare til Trondheim for å studere industriell økonomi og teknologileiing.

Ho fortel om ein oppvekst der dei har prioritert å reise, framfor å til dømes ha båt og hytte. Begge foreldra har sjølv budd utanlands og ønska at døtrene deira skulle sjå verda.

– Foreldra mine møtte kvarandre faktisk på utveksling i USA, noko som har ført til fleire turar dit for å besøke vertsfamilien til mamma.

Mormonarar, kulturkrasj, og reint A-snitt

Som 16-åring gjekk Kolstad i fotspora til foreldra og drog på utveksling til California.

– Det var eit openbert stad for meg å dra. I tillegg var det ein stad der det var

ISFiT OVER INDØK: Om Kolstad fekk velje sjølv, hadde ho brukt heile døgnet på å jobbe med ISFiT.

stort å drive med basketball, som var min store kjærleik på vidaregåande.

På utvekslingsåret stifta ho langvarige venskap og fekk oppleve ein heilt annan kultur. På skulen opplevde ho store ulikheiter, både sosialt og økonomisk.

– Eg hadde medelvar som kom frå ein familie i toppen av kulturbransjen i Los Angeles, medan andre familiar hadde foreldre som mangla opphaldstillating.

Medelevane hadde eit stort fokus på oppnå eit reint A-snitt. Ho kan fortelje at det var heilt openbert at nokon hadde økonomi til å gå vidare på enkelte skular, medan andre ikkje.

– Eg trur det gav meg eit heilt nytt perspektiv på kor viktig det er med gratis utdanning.

På heimebane venta det òg ein ny kultur då vertsfamilien hennar viste seg å vere mormonarar. Det gav ho både verdifull innsikt og kulturelle utfordringar.

– Det var ikkje slik at dei ønskte å konvertere meg eller noko, men det var jo noko eg ikkje hadde innsikt i frå før av.

Ho beskriv dei som veldig opne og fine menneske, til tross for ein restriktiv livsstil. Til dømes hadde dei ikkje lov til å drikke kaffi.

– Dei hadde kjøpt inn ein eigen kaffimaskin til meg og eg var jo 16 år gammal og drakk ikkje kaffi i det heile tatt.

Vidare fortel ho at ulikheitene førte til interessante samtalar, blant anna om religion og verdspørsmål.

– Det var jo kulturkrasj, sjølv om dei fleste levereglane deira var greie å forhalde seg til.

Ho forklarar at det var ein del politiske skiftingar som prega California på den tida. Det var noko heilt spesielt å få med seg konsekvensane av dette gjennom menneska rundt ho, kontra nyheitene.

– Det er jo heile poenget med ISFiT, at ein skal klare å sjå på nye problemstillingar gjennom historiene til andre menneske, og ikkje berre det du les på nettet.

Usikker, men ubekymra

Når festivalen er over, ventar ein rolegare kvardag på Kolstad. Dei to siste åra har ho nemleg lagt ganske mykje på hylla til fordel for ISFiT for å få mest mogleg ut av presidentvervet.

– Sett i retrospekt har det vore heilt riktig val, for eg har fått oppleve så utruleg mykje spennande og utfordrande.

Ho er usikker på, men ikkje bekymra for, vegen vidare.

– Alt er veldig ope. Det kan hende at det blir utanlands eller ein heilt annan stad. Eg må bli ferdig med ISFiT først, og så kan eg begynne å tenke på det.

Tanken på eit roleg år er derimot lite tiltalende, og ho trur nok ho aldri kjem til å ha ein tom kalender.

– Kjenner eg meg sjølv rett, hoppar eg nok på no anna rett etterpå, men heldigvis har eg gode venner og folk som kan prate fornuftig med meg ein gong iblant.

Likevel vil ho ikkje beskrive seg sjølv som eit ja-menneske, og trur ikkje ho seier meir ja enn dei fleste andre.

– Eg er berre så utruleg nysgjerrig, så eg leiter alltid etter moglegheiter for nye opplevingar. Og så er eg generelt sett ganske positivt innstilt til det meste.

Ein viktig lærdom

Sjølv etter mange verv, året på fotofagskulen og nesten fire år på NTNU, har ikkje Kolstad ein spesifikk draumejobb i sikte.

– Eg håpar at vegen blir til mens eg går. Det eg veit er at eg likar å jobbe prosjektbasert, og trivst med eit høgt tidspress og

at det kokar litt. Slike ting er viktig for meg, ikkje akkurat kva det er.

I tillegg meiner ho det er viktig å sjå på dei store internasjonale spørsmåla og håpar å jobbe internasjonalt.

– Ein må passe seg for ekkokamera og komme seg ut i verda, rett og slett.

Likevel kokar det ned til at ho ønsker å jobbe med noko ho brenn for, og synast detaljane er mindre viktig.

– Eg treng det å brenne for noko. Det har eg lært av ISFiT.

Å dytte verda i riktig retning

Til tross for ein uklar draumejobb, er Kolstad klar på kva ho brenn for og kva ho ønsker å utrette.

– Eg har lyst til å vere med på å løyse alle dei store utfordringane verda står overfor og spele min lille del i det. Dytt verda riktig i retning, i alle fall.

Ho trur at løysinga ofte handlar om samarbeid, forståing, diskusjon og teknologi. I tillegg er det viktig å sjå på det større bildet i ein travel kvardag.

– Eg håpar eg kan få folk til å løfte blikket litt. Som student er det ofte utruleg mykje som skjer og livet er stadig i endring. Då er det lett å gløyme kor heldig ein er som bur i eit så trygt og godt land som Noreg.

Ho oppfordrar folk til å tenke litt ekstra på det under festivalen, og seier seg fornøgd om arbeidet med ISFiT kan vere med på å skape verdifulle menneskemøte.

– Eg håpar eg er med og skapar bra opplevingar og at folk føler seg litt meir «empowered». **UD**

Kva er Trondheimsstudenten?

Under Dusken ønsker å vere tett på og bli kjent med studentane i Trondheim. Kjenner du nokon som gjer noko spennande, utanom det vanlege eller som rett og slett har noko på hjartet? Tips oss på tips@studentmediene.no

Fem kjappe:

Favorittmatrett

– Pappa sin ramen. Den er heilt fantastisk. Han lagar si eiga kraft og gjer det skikkeleg ordentleg, så det gler eg meg alltid til når eg kjem heim.

Favorittfilm

– *Inglorious Bastards*.

Favorittartist

– Hozier, nei, Florence + The Machine.

Noko du skulle ønske du visste som ny student

– Bruk tid på å lage middag. Eg er ikkje så flink til å følgje det sjølv, riktignok, men det er ingenting som er så undervurdert som ein ordentleg god middag.

Noko du ser fram til

– ISFiT 25, sjølv sagt!

DRIVKRAFT: Kolstad fortel at det sette spor å møte ein festivaldeltakar som hadde kome frå ein turbulent kvardag heilt frå Kyiv under førre festival.

Populær som aldri før:

Hemmeligheten bak NTNUs stjernefabrikk

Aldri før har så mange kjempet om å få jazze på NTNUs prestisjetunge jazzlinje. Samtidig går avgangstudentene en usikker fremtid i møte.

TEKST: Audun Rugstad og Mari Kaslegard | FOTO: Annlaug Marie Evjenth Sørhaug

Dumpe toner fra en skalaøvelse lyder gjennom veggene i Olavshallen. To tjuetåringer i skinnjakke og strikkeskerf prater lavmælt sammen på en benk, mens en tredje møysommelig prøver å lirke en kontrabass gjennom døren.

Det er opptaksuke hos et av Trondheims mest prestisjetunge, men for mange kanskje også gåtefulle, studier.

Vi har tatt en titt bak sceneteppet på den myteomspunnede «jazzlinja».

Økte søkerfall

NTNUs bachelor i utøvende musikk, studieretning jazz, har siden opprettelsen i 1979 opparbeidet seg et rykte i Musikk-Norge lite annet kan måle seg med.

Både folkekjære bautaer som Bugge Wesseltoft og Jaga Jazzist, og internasjonale popsuksesser som Pom Poko og Highasakite, har fått sin spede start i Olavskvartalet.

De nyeste søkerfallene viser at det er mange som kjemper om å gi dem selskap på stjernehimmelen. Til de rundt 15 plassene som tilbys, var det over 270 søkere i 2024 – en økning på nesten 50 prosent sammenliknet med 2019.

Gjennom nåløyet

1 av de rundt 150 håpefulle søkere som, etter den første inntaksrunden, har tatt turen til Midtbyen denne februar dagen er sanger Aurora Skomsvoll.

Hun representerer årets kull på Sund folkehøgskole, et historisk springbrett for mange inne på den gjeve linjen.

Tross all ventingen som preger dagen, er nervene enn så lenge trygt under kontroll. Dette er nemlig ikke hennes første prøvesynging.

– Det gjør nok at jeg slapper ganske mye mer av i år enn i fjor. Jeg vil si jeg er rolig, men fokusert.

Første runde av opptaksprøven er samspill, hvor søkerne har 15 minutter til å spille et knippe selvvalgte låter foran en jury. Etter at den er over,

OPTIMIST: Aurora Skomsvoll fra Sund folkehøgskole håper å komme inn som sanger, men ser lyst på fremtiden uansett hva som skjer. Foto: Audun Rugstad

får søkerne vite allerede samme kveld om de kommer videre til neste runde i opptaket.

Denne utvelgelsen er det største nåløyet i opptaksuken, og Skomsvoll sier at det naturlig nok gjør atmosfæren blant søkerne ganske spent. Likevel synes hun det er en sterk felles forståelse blant søkerne fra Sund, av at alle er her på sin egen individuelle reise.

– Generelt sett er folk veldig flinke til å heie på hverandre.

På spørsmålet om hva som driver henne til å satse på musikken, trekker Skomsvoll frem den unike muligheten man har til å uttrykke seg gjennom å spille. Å hele tiden kunne utvikle seg og bli bedre er også inspirerende.

Gleden av å spille og skape noe sammen med andre er også en viktig drivkraft i seg selv, legger hun til.

– Det er jo rett og slett det morsomste jeg kunne tenke meg å gjøre i livet mitt.

Støtte fra sidelinjen

Tredjeårsstudentene Selma Granly og Åsne Fossmark er godt kjente med opptaksprøven. Cellist Granly er en del av kompet som skal støtte opp under årets aspirerende jazzister. Saksofonist

SYMPATISK: Tredjeårsstudent Selma Edwards Granly føler med årets søkere.

Fossmark sitter som studentrepresentant i juryen som skal vurdere søkerne.

Begge husker sine egne opptaksprøver godt, og legger ikke skjul på at de har sympati med de som skal gjennomføre opptaksprøven denne uken.

– Det er jo helt klart tisse-i-buksen-stemming, sier Granly og ler.

Hun håper kompet kan bidra positivt og være en trygg støtte slik at søkerne kan utfolde seg.

– Målet er i hvert fall ikke å «ta dem», sier hun.

Fossmark sier at det ikke nødvendigvis er det å spille raskest eller mest teknisk imponerende som gjelder.

– Utover et grunnlag av ferdigheter er jo den musikalske intensjonen veldig viktig.

Hun nevner blant annet kreativitet, fremførelse av egenkomponerte låter, og evne til samspill som viktige faktorer som kan spille inn i utvelgelsen.

– Det er derfor vi prøver å gjøre prøvespill-situasjonen så lite farlig som mulig, legger hun til.

Tre år uten bøker

Studiehverdagen som venter det heldige dusinet som får tilbud om opptak, ser temmelig annerledes ut enn hos de fleste andre, forteller studentene.

– Jeg tror nesten ikke vi har brukt én eneste bok siden Ex.phil. i andreklasser. Det er jo ganske spesielt, sier Granly, som tidligere har studert realfag.

I stedet fylles timeplanen opp med komposisjon, samspill, gehør og rytmikk. Alt bindes ifølge sisteårsstudentene sammen av et gjennomgående fokus på lytting, praktisk læring og å finne sitt eget personlige uttrykk.

– Fokuset er veldig på å være selvstendig og trygg i musikken. Som om man er en svamp mot alt man hører, sier Granly.

Fossmark trekker frem den unike, flate strukturen og de små klassene hvor lærerne spiller på samme nivå som elevene.

Slik hun ser det, likner undervisningen på mange måter mer den «tradisjonelle» erfaringsoverføringen mellom eldre og yngre musikere som har preget jazzens historie, enn det som typisk foregår i en forelesningssal.

– Sånn sett er det kanskje rart å plassere det i en universitetssammenheng. Det er jo en del formalia rundt det som ikke passer så godt inn her, sier hun.

«Planking» og «locking»

Saksofonist og medstudieprogramleder Eirik Hegdal ved jazzlinja, mener fokuset på lytting er noe som gjør at NTNUs jazzutdanning skiller seg ut både i Norge og Europa.

– Det er liksom noe vi «blåholder» på: at alt skal gå via øret. Man skal erfare og lære det kroppslig før man ser teorien bak.

To begreper som stadig dukker opp i samtale er «planking» og «locking». Mens «planking» innebærer å pugge et musikkstykke eller solo note for note, beskrives «locking» som følelsen av at alt «klikker» når man spiller sammen og at man er på samme bølgelengde musikalsk.

– Det beste jeg klarer å sammenlikne det med, er å ha en veldig god samtale. Eller at man danser, og kroppen samsvarer med musikken, sier Granly.

Hegdal sammenlikner det med å lære et språk organisk, hvor lytting og kommunikasjon er en forutsetning for å lære grammatikk.

KORT AVSTAND: Det tette samspillet mellom foreleser og student er unikt på jazzlinjen. Det mener både tredjeårsstudent Asne Fossmark og foreleser Eirik Hegdal.

OPPSLUKT: Jørgen Fiske er en av studentene som går på jazzlinja. Han spiller blant annet trommer i bandet Vårknipa.

– Alt handler om å få laget noen knagger du kan henge ting på, sier Hegdal.

Han tror heller ikke det bare er blivende jazzmusikere som har noe å lære av denne undervisningsfilosofien.

– Man skulle kanskje ønske at det hadde vært mer av denne typen muntlig overføring og erfaringsbasert læring på andre institutter også. Kanskje særlig når det gjelder språk og liknende, sier han.

Scene som praksisplass

Å stifte band, ta spillejobber og arrangere konserter utenfor universitetet er en selvsagt del av hverdagen til de fleste studentene. Både forelesere og studenter tror dette kan være en del av hemmeligheten bak suksessen til jazzlinja.

– Det er jo mange som har lyst til å bli frilansmusikere. Og da får man jo et innblikk i hvordan det kan være å faktisk jobbe med det, sier Granly.

Fossmark mener at dagens studenter har mye å takke tidligere generasjoner jazzlinjestudenter for. De har banet vei og har skapt flere uhøytidelige konsertscener hvor det er lett for studenter å få spilt, sier hun.

Hun nevner blant annet Samfundets torsdagskonserter som en viktig arena der jazzlinjestudentene har mulighet til å nå ut til et bredere publikum.

– Det kommer alltid en del folk som bare er nysgjerrige. Da er det mulighet for å få rekruttert noen nye fans, sier Fossmark og ler.

Hegdal trekker særlig frem den praktiske erfaringen med musikklivet avgangsstudentene får av å være borti musikkmiljøet på denne måten.

– Da er du plutselig i stand til å drive en jazzklubb, eller booke en turné – for alt dette har du fått erfaring med, sier han.

Mer Tiktok, mindre bebop

Likevel er det liten tvil om at fremtiden som musiker langt ifra er sikret for tredjeårsstudentene som nå skal ut i verden.

Samtidig som kulturbevilgninger skrumper inn, artister blir underbetalt og KI-generert innhold gjør sitt inntog, blir det også utdannet flere musikere i Norge enn noen gang.

– Man går jo ut i en jobb som ikke er stabil i det hele tatt, sier Granly.

Fossmark tror dagens musikklandskap gjør at man må albue seg mer frem, siden det er så mye innhold overalt.

– Man må nok være litt mer innholdsskaper enn før, sier hun.

Hun har også inntrykk av at det er en del som mister motivasjon av det ekstra arbeidet som gjerne skal til for å få musikken sin ut i verden.

– Det er ikke så mange som søker utøvende musikk og tenker: «Jeg gleder meg til å lage tiktoker og excel-ark.» Av og til kan musikken bli en irriterende liten del av prosessen, sier hun.

Hegdal mener det likevel er viktig å huske på at musikeryrket aldri har vært stabilt, og at det ikke er noe de prøver å gi studentene illusjoner om heller.

– Det finnes ikke en eneste fast jobb som jazzmusiker i Norge. Så man må være kreativ.

Han legger til at det er flere fra jazzlinja som også ender opp i andre yrker, fra lærer til psykolog.

For de som satser på musikken, blir det gjerne et lappeteppe av ulike jobber og prosjekter, forteller han.

– Man blir selvstendig næringsdrivende. På godt og vondt.

Forsiktige optimister

Fossmark, Granly og Skomsvoll er likevel forsiktige optimister på musikkens vegne. Særlig interessen for livemusikk, tross dårlige tider for utelivsbransjen, er et lyspunkt.

– Det er jo den ene tingen ingen kan ta fra oss, sier Granly.

De opplever også at engasjementet og drivet i det unge jazzmiljøet gir håp. Granly og Fossmark har enn så lenge ingen mangel på jern i ilden: både turnéer, plateinnspillinger, konserter og diverse bandprosjekter.

Også Skomsvoll, som er fra Oslo, melder om god kok i hovedstadens jazzmiljø. Skulle årets opptak ikke gå veien, er hun ikke i tvil om at hun vil fortsette å drive med musikk.

– Man blir jo for eksempel veldig inspirert når man ser folk som er litt eldre lage musikk man elsker. Jeg tror absolutt det er en god tid for jazzzen i Norge.

Etter endt prøvespill er hun først og fremst lettet etter å være ferdig. Samtidig er hun spent på hva fremtiden bringer.

– Nå får vi bare se hvordan det utspiller seg. «Pun intended», legger hun til og ler. **UD**

På den andre siden av kulturutvekslingen: – Vil være den som åpner hjemmet sitt

Den internasjonale festivalen ISFiT trekker studenter fra hundre land. For å gjøre kulturutvekslingen komplett, bor deltakerne hjemme hos frivillige verter.

TEKST: Tuva Ambjørseiet og Snorre Skeidsvoll | FOTO: Annlaug Marie Evjenth Sørhaug
ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen og Kian Nouri

Annet hvert år ankommer studenter fra hundre andre land byen for å delta på den internasjonale studentfestivalen ISFiT. Rundt 450 internasjonale studenter er ventet til årets festival som varer fra 13. til 24. mars. Hver festival har et eget tema, som skal være en rød tråd gjennom workshops og kulturprogrammet. I år er temaet «Power».

ISFiT-president Aurora Kolstad forteller at målet er å få studenter til å føle at de har innflytelse på verdenssituasjonen.

– Vi lever i en verden hvor ting endrer seg hver eneste dag; det er store maktstrukturer i endring. Vi tror at hvis vi legger opp til at vi forstår oss litt på disse maktstrukturene, så kan vi også være med å forme den verden vi skal bli voksne i.

Hun håper alle i Trondheim vil føle litt på dette de dagene festivalen foregår.

– Vi er veldig sosiale

En viktig del av festivalens kulturutveksling skjer ved at deltakerne bor hjemme hos verter.

Nora Langved Edvardsen tar en bachelor i sosialt arbeid ved NTNU og Isabella Gunnarsdottir studerer økonomi og administrasjon på BI. I tillegg til å være venninner, er de også romkamerater. Under årets festival skal de åpne hjemmet sitt for en besøkende student.

– Vi er førsteårsstudenter, så vi hadde ikke hørt om festivalen før, forklarer Gunnarsdottir.

De fikk høre om vertsordningen gjennom en bekjent som er frivillig i ISFiT.

– Jeg fikk en melding med spørsmål om vi ville være verter. Jeg spurte Isabella og hun var positiv, så da søkte vi, sier Edvardsen.

Gunnarsdottir har selv vært på utveksling og bodd hos vertsfamilier. Nå har hun lyst til å prøve å være den som åpner hjemmet sitt for noen andre.

– Vi er veldig sosiale personer som elsker å være sammen med andre mennesker, forklarer Edvardsen.

VARIG VENNSKAP: ISFiT-president Aurora Kolstad forteller at vertsordningen har skapt grobunn for mange langvarige vennskap.

Gunnarsdottir legger til at de hopper litt blindt inn i det, fordi de synes det virker koselig.

– Savner å bli kjent med nye kulturer

Kolstad forteller at det er en omfattende prosess å parre verter og besøkende i forkant av festivalen.

– Vi ønsker å gjøre det så bra som mulig for begge parter. Så vi setter folk blant annet sammen basert på kjønn. Men man kan også komme med ønsker med utgangspunkt i bakgrunn og interesser.

Hun legger til at noen synes det er gøy at det er helt tilfeldig hvem som kommer.

– Men hvis du for eksempel har vært på utveksling i Portugal og savner å snakke portugisisk, så skal vi prøve å ta hensyn til det.

Edvardsen og Gunnarsdottir forteller at de er åpne for å ta imot hvem som helst.

– Jeg har vært på utveksling i Spania, men jeg savner å bli kjent med litt nye kulturer. Så det hadde vært veldig gøy med besøk av noen fra helt andre siden av verden, sier Gunnarsdottir.

Sofa full av venner

Venninnene ser for seg en morsom og koselig opplevelse som vil by på nye bekjentskaper. Som verter vil de også få

invitasjoner til flere av arrangementene under festivalen.

– Sofaen vår kommer til å bli så full av venner til slutt, sier Gunnarsdottir og ler.

De er likevel forberedte på at besøket deres har mange planer under oppholdet, og kanskje ikke vil oppholde seg så mye hjemme hos dem.

– Det passer ganske fint med hverdagen vår at de som er her også er ganske opptatte, sier Gunnarsdottir.

Kolstad forklarer at de under tidligere festivaler har fått tilbakemeldinger fra verter om at deltakerne er mye ute på farten og synes de ser for lite til de besøkende.

– Det hadde jeg egentlig sett for meg. Men jeg tenker det uansett er hyggelig siden vi har nok kapasitet og plass, legger Edvardsen til.

Stillhet er ikke et problem

Den eneste utfordringen venninnene ser for seg, er språklige utfordringer.

Kolstad beroliger med at alle som kommer har gode nok engelskferdigheter til å være en god gjest.

Jentene bekrefter at det å snakke engelsk hvertfall ikke skal sette en stopper for dem.

– Det er faktisk et problem at vi snakker for mye engelsk rundt vennene våre. Det synes vi bare er morsomt, så

VELKOMMEN: De sosiale venninnene Nora Langved Edvardsen og Isabella Gunnarsdottir gleder seg til å ta imot besøk under festivalen.

vi har ikke noen begrensninger når det kommer til det, forteller Gunnarsdottir.

De ser ikke for seg noen andre utfordringer som kan dukke opp under oppholdet.

Jentene forteller at det viktigste for dem er å jobbe for å skape trygge omgivelser for besøket.

– Vi vil ikke at skal føle at de går rundt på eggskall, eller føler at de ikke kan ta på ting eller gå på do, sier Edvardsen.

De er inneforstått med at de besøkende kanskje ikke vil føle seg komfortable med én gang.

– Hvis de er sjenerte, så er jo det helt lov. Det er en naturlig reaksjon når du kommer inn i huset til noen du ikke kjenner, sier Edvardsen.

Dersom gjesten skulle være av den stille typen, har de en løsning for det også.

– Hvis det blir stille så er hvertfall Isabella glad i å prate, så da blir det nok ikke så stille likevel, legger Edvardsen til.

Kolstad legger vekt på at festivalens deltakere er håndplukkede. Det er derfor de mest engasjerte studentene som blir plukket ut.

– Det er begrenset antall plasser og et titalls søkere per plass. De som kommer blir derfor veldig glade og takknemlige.

Årevis med solskinnshistorier

Kolstad forteller at de jobber på spreng for å finne verter til alle de besøkende studentene.

– Vi ønsker alltid at alle skal få bo hjemme hos noen, for å få til en kulturutveksling.

Mange som har vært verter før, ønsker ofte å være det igjen. Derfor har de en liten base å jobbe ut ifra når de skal rekruttere.

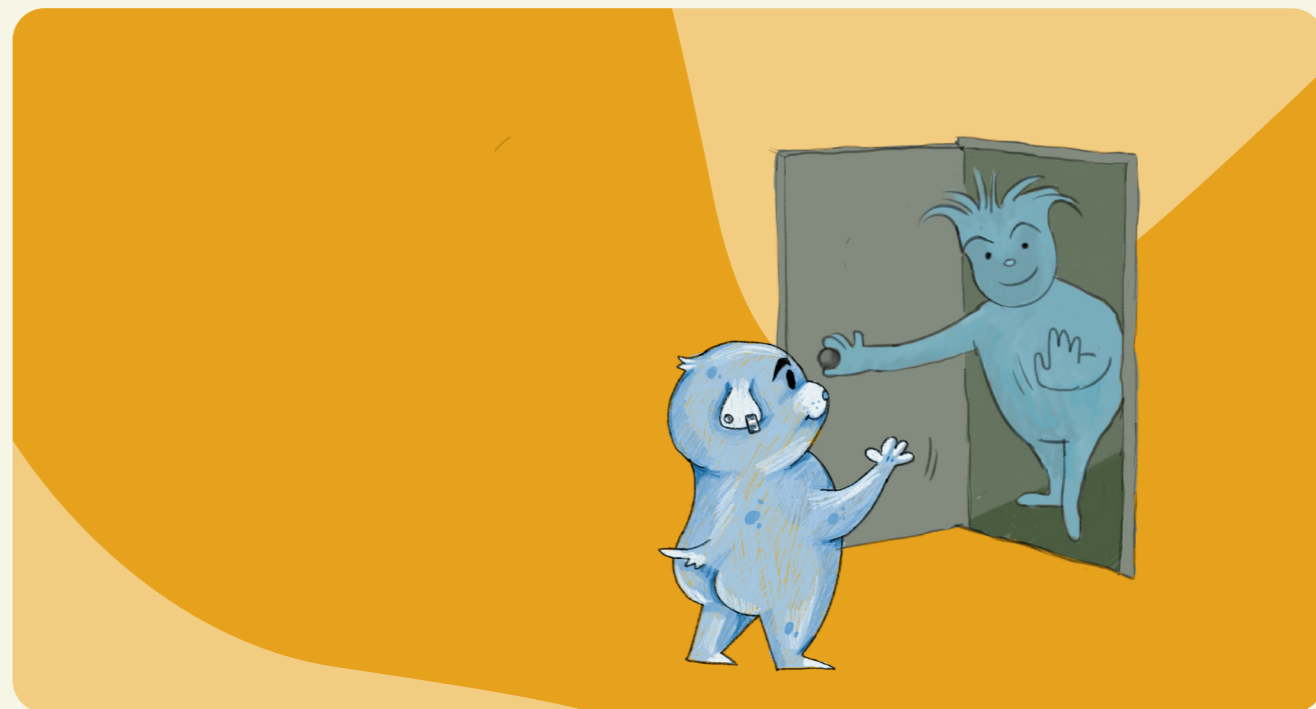
– Men studenter er flyktige, de flytter på seg. Så vi ønsker å skape engasjement hos studenter som ikke har hørt om det eller vært det før. Det er ikke kjempeenkelt, men det går hver ISFiT.

Hun legger til at det ikke bare er studenter som er verter, men også andre trondheimere.

– Så vi har alt fra studenter til personer opp i 70-årene.

Siden festivalens oppstart i 1990 har vertsordningen bidratt til å skape utallige solskinnshistorier om vennskap på tvers av landegrensener og kulturer.

– Det er en helt fantastisk historie om noen som fortsatt holder kontakten og besøker hverandre selv om det var 10 til 20 år siden de møttes gjennom vertsordningen. Det er også noen som ser hverandre for siste gang når festivalen er ferdig. **UD**

Et ærlig forsøk på «carnivore»

TEKST og FOTO: Jonas Drabløs Røisland | ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

Dietten kun bestående av animalske produkter hylles av noen og slaktes av mange. Jeg har tatt utfordringen på strak arm og tester den i en uke. Nesten.

Mandag: Sjokkstart

Dagen startes med et voldsomt preg av bakfullhet. Takknemligheten er stor for at cavaen som ble fortært i går, ikke enda var innenfor den nye dietten. Som et resultat av gårdsdagen ble det ingen tid til kjøtt til frokost, fordi søvn ble prioritert ovenfor dagens første gjøremål, ved et uhell vel å merke. På Samfundets lokaler blir jeg nødt til å steke en pakke kjøttdeig i vann til frokost, da det ikke finnes annet enn olje der. Jeg innser fort at planlegging må til for at denne dietten skal lykkes. Jeg har jo ikke råd til å spise biff hver dag – jeg er kun en enkel og fattig student.

Jeg leser at enkelte tilhengere av carnivore gjør unntak for kaffe selv om dette kommer fra bønner. Dette blir også fort et unntak i min tilnærming til dietten.

Etter å ha kun spist en pakke kjøttdeig i løpet av seks timer, er energinivået på bunn. Jeg er sulten, men har ikke lyst til å spise enda en klump med kjøttdeig. Det er kanskje dette paradokset som det stadig må bli tatt stilling til denne

uken. Jeg avslutter dagen med egg og bacon, og ber til høyere makter om at jeg vil føle meg bedre i morgen.

Tirsdag: Kontakt med urmennesket

Jeg våkner og føler meg sulten og lite uthvilt. Egg og bacon står på frokostmenyen før dagens gjøremål begynner. Jeg trenger jo også lunsj, så jeg tar med meg litt smør hjemmefra og kjøper en pakke biffstrimler. Jeg er blitt en person som alltid har med seg medbrakt meierismør i sekken. Jeg klarer ikke helt å ta stilling til om dette er tøft eller trist.

Magen lager like mye lyd som det publikum i Granåsen gjorde da gjengen fra Team Pølsa gikk over målstreken. Jeg trodde aldri jeg skulle si dette, men jeg har ikke lyst på kjøtt nå. Alt jeg vil er å spise noe godt brød eller kjøpe en sjokolade. I tillegg hjelper det lite at de rundt meg fråtser seg i himmelsk mat som jeg ikke kan røre.

Jeg prøver meg på min første styrkeøkt på denne dietten. Til tross for at det siste jeg har lyst til er å løfte min egen

kropp opp og ned i form av hang-ups, går det overraskende greit. Selv om kroppen føles daff, henger musklene jeg trener egentlig helt med i øvelsene. Kan denne dietten ha noe for seg, spør jeg meg selv.

Etter trening vil jeg få i meg noe raskt, men det er absolutt ikke enkelt. Jeg slenger to nakkekoteletter i ovnen. Jeg kommer på at jeg ikke kan bruke hverken krydder eller olje, og jeg føler meg som en huleboer som nettopp har vært på jakt i steinalderen mens jeg fortærer to koteletter med salt på. Det er jo nettopp argumentet om at «slik spiste vi før» folk trekker frem som begrunnelse for denne dietten. «Ooga booga» roper jeg i kollektivet for å tøffe meg for de andre, men herregud som dette suger.

Onsdag: Forbannet

Jeg starter dagen med en joggetur. Jeg har ikke konsumert én eneste karbohydrat på to dager og er derfor spent på hvordan dette skal gå. Til tross for at jeg får unnagjort en mil, føles det mer ut som jeg nettopp fullførte Tour de France. Dette er ikke fordi jeg er storfornøyd og stolt av prestasjonen, men snarere fordi energinivået mitt etter joggeturen er like lavt som Death Valley.

Dagen på skolen blir brukt til å arbeide med masteroppgaven. Det går

ganske fint å jobbe, og utrolig nok sliter jeg ikke med konsentrasjonen. Det smyer frem små glimt av velbehag og glede i kroppen mens jeg jobber. Jeg tror dog det er på grunn av kaffen, som strengt talt absolutt ikke er animalsk. Jeg vet at noen kaffebønner kommer fra asiatisk kattebæsj, så man kan vel argumentere litt for at det er animalsk, men jeg tror ikke de selger denne kaffen på Rápido. Tanken på kotelettresten med salt til lunsj gjør imidlertid at kaffeuforien svinner hen.

De jeg bor med begynner å si at jeg skal slutte med denne dietten. Om carnivore-dietten skal fikse opp i irritabel tarm, virker det som den samtidig skaper irritabel sinnsstemning. For i helvete. Jeg er i dårlig humør. Denne dietten kan du få billig av meg. Samtidig er det synd at den eneste maten jeg kan spise er så forbannet dyr.

Torsdag: Bristepunktet nærmer seg

Sint, sliten og forbannet. Hvorfor gjør jeg dette? Jeg gleder meg til mer kjøtt nå (les ironisk). Prøver å trene. Det suger. Jeg har ikke lenger kreativ kapasitet til å skildre mine tanker. Det i seg selv er kanskje illustrerende nok for min tilstand i dag.

Fredag: Gir opp

Jeg klarer ikke mer nå. Jeg gir opp. Mr. Pimp-Lotion står i bresjen for denne dietten i Norge, og han sier at man må finne den dietten som fungerer for en selv. Om jeg må spise sånn her i flere uker før jeg oppnår ønskede resultater, er det ikke verdt det for min del. Dette funker faen ikke for meg.

Avsluttende og frustrerte tanker

Vi mennesker blir visst aldri helt enige om hva som er den ideelle ernæringen. Kanskje alt handler om å finne ut av hva som fungerer best for en selv. Jeg tror på at denne dietten kanskje kan ha god effekt på noen, men for min egen del blir svaret nei. Skal jeg bruke animalsk terminologi vil jeg beskrive dietten som «bullshit».

Dette er carnivore-dietten.

Carnivore-dietten er en ekstrem lavkarbo-diett der man kun spiser animalske produkter som kjøtt, fisk, egg og noen meieriprodukter. Dietten ekskluderer planter fullstendig, inkludert frukt, grønnsaker, korn og belgfrukter.

Prinsipper:

- Kun animalske produkter: kjøtt, fisk, egg og noen meieriprodukter som smør og visse typer ost.
- Ingen karbohydrater: Null inntak av sukker, korn, frukt og grønnsaker.
- Ingen prosessert eller ultraprosessert mat.

Angivelige fordeler:

- Enklere fordøyelse.
- Stabilt blodsukker.
- Forbedret hudhelse.
- Bedre appetittkontroll.
- Stabil hormonbalanse.
- Hjelper mot allergier og bihuleproblemer.

INGEN «CARBS»: Pasta var ikke på listen over ting jeg kunne spise.

Biler og buffalovinger: kulinarisk kinoeventyr

Den beste måten å oppleve en film på er gjennom mat. I stedet for å økonomisk ruinere deg på kulinarisk kino, vil disse rettene få din matglade motor til å brøle.

TEKST: Henrik Røren og Fynn Hofmann | ILLUSTRASJON: Hedda Sofie Aukan

Kulinarisk kino er et konsept som går ut på å kombinere film med mat som er tematisk knyttet til filmen. Det klassiske eksempelet er å få servert ratatoullie mens nettopp denne retten serveres på lerretet i disneyfilmen med samme navn.

Under årets Kosmorama kan du delta på et slikt arrangement. Dessverre vil nok de fleste studenter oppleve prisen

som litt vel stiv. Slapp av! Du kan like gjerne gjøre det selv.

Forestill deg følgende: Det er seint, du kjører på den legendariske Route 66 og du blir sulten. Du stopper i en liten by som består av en klassisk amerikansk «diner» og et bilverksted. Her er det nok ingenting som høres bedre ut enn saftige buffalovinger med dressing, en klassisk amerikansk burger og en milkshake. Så

la deg forsvinne inn i en verden full av Nascar, imponerende landskap og den amerikanske drømmen.

Med disse oppskriftene får du den typiske amerikanske diner-opplevelsen hjem til deg, samt et perfekt måltid å kose deg med mens du ser på Pixar-klassikeren Biler.

Burger fra Radiator by

Dette trenger du per burger:

75–150 g kjøttdeig av storfe
1 gul løk
1 burgerbrød, helst en type med potet i deigen
1–2 skiver ost, helst amerikansk cheddar.

Slik gjør du:

1. Form kjøttdeigen til baller ut ifra hvor mange burgerlag du vil ha. Hver ball bør være rundt 75 gram.
2. Skjær løk i så tynne skiver som mulig.
3. Krydre den ene siden av kjøttballen før du har den i en glovarm panne med kryddersiden ned.
4. Legg så en god neve løk på ballen og press hardt ned med stekespaden. Målet er en flat burger med løk presset inn i seg. Krydre så siden vendt opp.
5. Etter noen minutter kan burgeren flippes. Senk da varmen til medium. Gjenta med neste kjøttball dersom du vil ha flere lag.
6. Legg ost på burgeren, etterfulgt av topplokket på brødet Deretter balanserer du bunnen av brødet på stabelen. Dekk til pannen, enten med lokk eller et håndkle. Målet er at løken skal dampes.
7. Etter rundt fem minutter kan burgeren danderes med kjøttet og eventuelt annen topping.

Burgeren serveres best pakket inn i folie, og mens Lynet 8. McQueen lærer en livslekse i Radiator By med den nye kompisen Tauebill.

Nascar buffalovinger med dressing

Dette trenger du for vingene:

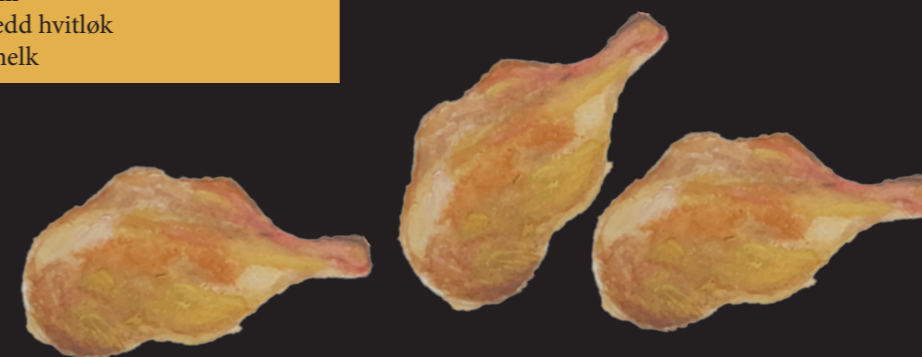
900 g kyllingvinger eller kylling-klubber
2 ts bakepulver
1 ss salt
50 gram meierismør
2 ss «hotsauce»

Dette trenger du for dressing:

3 dl majones (helst ikke Mills)
3 dl rømme
1 ss dill
1–3 fedd hvitløk
1 dl melk

Slik gjør du:

1. Tørk vingene godt med papir før du har dem i en bolle med bakepulver og salt.
2. Legg så vingene udekket på en rist i kjøleskapet i minimum 8 timer, men gjerne 24.
3. Forvarm ovnen til 230 grader og stek i 20 minutter. Snu vingene og la de fortsette i cirka 20–30 minutter, eller til de er gylne.
4. I mellomtiden har du rømme og majones i en bolle. Finhakk eller rasp hvitløk og tynn ut blandingen med melk til den konsistensen du ønsker. Smak til med salt, pepper og de andre krydderne.
5. Smelt så smør i en kjele og tilsett «hotsauce».
6. Når vingene er ferdigstekt, har du dem i en bolle med smørblanding og blander til vingene er godt dekket.
7. Server til filmens åpningsscener og nyt både vinger og animert Nascar.

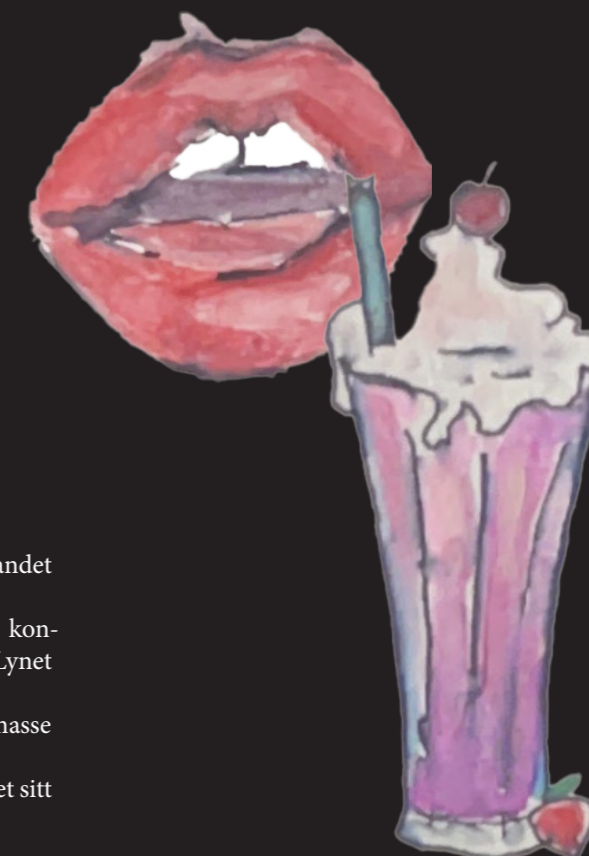
«Oljesøl»-milkshake

Dette trenger du for to store glass med milkshake:

4 kuler vaniljeis
2 dl melk
2 dl frosne jordbær
1 pose Ahlgrens bilar
Krem til topping
Sjokoladesaus
Litt rød konditorfarge

Slik gjør du:

1. Ha jordbær og vaniljeis i en blender og kjør til alt er blandet sammen. Det er også mulig å bruke en stavmikser.
2. Hell så melk gradvis i blandingen til du får ønsket konsistens. Ha oppi litt konditorfarge til du får riktig Lynet McQueen-farge.
3. Ha så blandingen i et flott glass og topp med krem, masse sjokoladesaus og selvfølgelig Ahlgrens bilar.
4. Server mens «Lynet» kjemper om seieren i comebacket sitt ved god hjelp av sine nye venner.

VM - spesial

TEKST: Kristoffer Ramsøy Fredriksen | ILLUSTRASJON: Hedda Sofie Aukan

RØDT KORT

En kommer langt i livet med et generøst skrittmål, både om man tenker bokstavelig, figurativt eller koffert. Spesielt sant er dette når lengden i livet man vil oppnå er i skibakken.

Men en stålvaier i buksen kan umulig være bedre enn de pillene jeg titt og ofte får reklame for. Herregud hoppgutter, stapp heller en sokk i trusen om dere er så desperate etter å gjenskape mystikken av å være tenåring på fest.

Det kan umulig være flauere enn å jukse med hoppdressen, i VM, på hjemmebane.

Kanskje visste renndirektør Lasse Ottessen om ryktene da han utbrøt: «Jeg har faen meg lyst til å drepe hele det norske laget.» En utrolig uheldig uttalelse som virker å ha forsvunnet i tåken, da halve hoppverdenen nå ser ut til å kvesse knivene sine i tide til 2069-årsjubileet av attentatet på Cæsar.

En god ting har kommet ut av kaoset. Nammo har nemlig trukket seg som sponsor; for krigsprofitøren så ble det for ille å jukse i hopprenn. Det kunne jo sette våpenfabrikanten i et dårlig lys.

Vi får bare krysse fingrene for at Nammo ikke deler Ottesses syn på det norske laget: Å delta i drap på spesifikke folkegrupper er jo ikke utenfor deres virke. Det er heller ikke slik at de nødvendigvis trenger å gjøre så mye. Det er ingen hemmelighet at den norske hoppporten sliter økonomisk. Uten sponsorer er de allerede på dødsleiet.

Med økonomien i krise og med nylig signerte kontrakter som kunne reddet stumpene deres, så er det enda mer uforståelig at de tok sjansen. Så klart gjør seiere det lettere å få tak i sponsorer – men juks gjør det umulig.

Man skal aldri oppfordre til juks, selvsagt. Men om man først skal, gjør det når det ikke er så farlig å bli oppdaget. For nå har de potensielt ødelagt for mange generasjoner av unge og lovende skihoppere.

For om landslagshopperne snakker sant om at de ikke visste noe om dressmanipuleringen, så er jo det åpenbart trist – også for dem. Men akkurat nå er det vanskelig å tro ett eneste ord ut av noens munn, med mindre det er innrømmelse av skyld.

De det derimot er synd på, er alle de som hopper i K20, K40 og K60-bakker: tenåringene som har én dress, som smører egne ski og som må kjøres fra bakke til bakke for å få øve på idretten de elsker.

Uten sponsorer så er det ikke et landslag, uten et landslag så er det ikke noe toppidrett. Uten toppidrett så kan de ikke leve av drømmene sine. Uten skyld i det selv, har deres håp og ambisjoner blitt dratt bak et skur og slaktet, bare fordi noen var redde vi ikke skulle høre «Ja, vi elsker dette landet» ofte nok i Granåsen.

I denne spesialutgaven av *Rødt kort og gullball* er det mange utøvere fra det forhenværende mesterskapet som fortjener å hylles.

Først og fremst, Johannes Høsflot Klæbo. Hva skal en egentlig si, utenom seks gullmedaljer i løypene han trente i som barn. Den eneste måten det kunne ha blitt bedre på er om han lærte å sy hoppdresser.

Men vel så viktig er ulykkesfuglen Martin Løvstrøm Nyenget. Han var der han skulle være, i front og med gode ski. Men så hadde værgudene slått seg fullstendig vrange og lagd de verste forholdene i Trondheim i manns minne.

Om han blir ateist etter denne sesongen så bebreider jeg ham ikke. Knall og fall og knekte ski kan gå én gang, men to? Da har du enten tatt en bit av eplet, eller kakket broren din i skallen med en kvass stein.

En som er ferdig denne sesongen, gudstro eller ei, er Jarl Magnus Riiber. Kongen av kombinert med elleve gullmedaljer, må dessverre legge opp grunnet nylig-diagnostisert Crohns sykdom. En diagnose som setter en stopper for all fremtidig satsing.

Derfor fortjener det hyllest, for at han tross sykdom avslutter karrieren med å dominere et mesterskap så til de grader. Nå skal det sies at han også har brukt en hoppdress, og et mer suspekt klesplagg har vi ikke sett siden forrige gang Bianca Censori tok seg en spasertur. Men frem til det fremligger bevis på juks, fortjener Riiber stående applaus.

Sist, men absolutt ikke minst: Therese Johaug. Det har vært mye snakk om at det både var flaut og pinlig at svenskene vant seks av seks mulige medaljer på kvinnesiden. Men konkurrenten deres har jo nettopp kommet tilbake etter fødsel i en alder av 36 år.

For ja, hun er ikke best i verden lenger, men hun er ganske klart nest best. Det er ekstremt bare det. Den eneste grunnen til at det blir krisemaksimert er fordi hun en gang gikk så mye fortere enn de andre, at man nærmest skulle tro hun gikk individuell start.

Det er mulig dette var siste mesterskap for Johaug. Tross mye skryt, har hun ikke gitt noen klartegn på at hun også skal gå i OL i Cortina om ett år. Men om skryt ikke fungerer, så er det kanskje heller kritikk som skal til.

Så, ahem: Huff og huff, nei dette var elendig. Nå må det være på tide å legge opp, Therese.

17. MAI-STEMNING: Så klart må det være korps på en dag som dette. Det sørger Åsblæst'n for.

Full studentfest:

Fulle studenter fester

På studentcampen var det duket til fest under hele verdensmesterskapet. Toppen av kaken ble VMs siste lørdag, med herrenes femmil.

TEKST og FOTO: Lise Strand og Jonas Drabløs Røisland

Selv om startskuddet går på skistadionet i Granåsen, går folkevandringen videre forbi og inn i skogen. Trasker man gode 45 minutter i marken i bratt stigning, treffer man studentcampen for årets store begivenhet.

Morgenstund med gull i munn (til Norge)

Før solen sto opp, var køene kilometerlange på vei mot Granåsen. Lektorstudent Hedda Urdal forteller at alle måtte opp tidlig for å ta del i festlighetene.

- Ski-VM gjør folk gale. Alle står jo opp klokken seks for å være her. Dette er noe særegent norsk, sier Urdal.

Forretningsutviklingsstudent Gard Østensen forteller at det var fullstendig kaos for å komme seg opp til Granåsen.

- Det skulle ha vært gondol til Granåsen, for det har vært latterlig lang kø til bussene, forteller han.

Studenter fra hele Norge

Østensen forteller videre at han har leid ut leiligheten sin for anledningen.

- Jeg har leid ut leiligheten til noen hyggelige østlendinger. Alle skal få oppleve VM, roper han.

NHH-student Petter Høst Sølna kjørte helt fra Bergen for å delta i Granåsen.

– Bilen holdt på å bli blåst over ende. Men det var verdt det, for nå er jeg her, sier han.

Sølna forteller at stemningen i Granåsen er helt spesiell.

– Jeg har aldri følt på denne følelsen før. Dette er en helt ny opplevelse, sier han.

Østensen sier på sin side at han har med flere flagg for å feire flere nasjoner. Han viser stolt frem det kasakhstanske flagget.

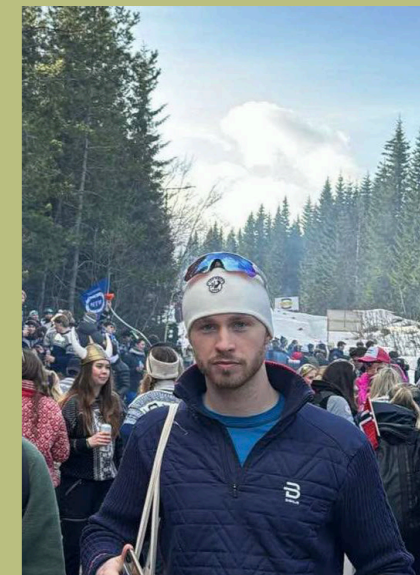
– Kjæresten min har venner fra Kasakhstan. Det er hyggelig at noen heier på dem også, sier han.

OPPE TIDLIG: Hedda Urdal forteller at alarmen ringte klokken seks for å være her i dag.

HEIA ALLE: Forretningsutviklingstudent Gard Østensen har med italiensk og kasakhstansk flagg i dag som han poserer foran med sin søratrikanske vuvuzela.

REIST LANGT: NHH-student Petter Høst Sølna har tatt turen fra Vestlandets hovedstad.

«Jeg har aldri følt på denne følelsen før. Dette er en helt ny opplevelse»

Alle tre rapporterer om kjempegod stemning og sier at absolutt alle i Granåsen er glade denne lørdagen.

Å skue utover studentcampen

Det er litt av hvert å rapportere tilbake fra mesterskapets høydepunkt. Det mobiliseres sterkt når studenter lokkes ut i skogen med folkefest og alkohol.

Et høyroset guttekollektiv fra Tyholt er veldig klare for å nyte dagens festligheter. En av gutta, Embret Ellingson, er gjennomsyret ironisk.

– Det er mye flott ungdom, altså. Det er synd de drikker så mye, sier Ellingson.

Kompisen Erik Storrøsten kontrer Ellingsons utsagn med sin statusoppdatering.

– Så lenge jeg har denne ølen i hånden, så har jeg det bra, sier Storrøsten.

Nummer tre i kollektivet, Omar Chelbi Rusten, har en klar formening.

– Det er svakt å ikke være her, konstaterer han.

Og det er ikke tvil om at studentene har inntatt Granåsen. Fra oppe i trærne henger det både folk og høyttalere.

Øl-traktene strekker seg flere meter, på bålne grilles det iherdig og fra utallige camper strømmer det et sammensurium av norske festlåter.

Ut fra skogen marsjerer et fullverdig korps. Med sine røde uniformer lyser Åsblæst'n, studentkorpsset til NMBU, opp.

Smørekoppen får prisen for beste camp i studentcampen. Med egen sykkelbar og badestamp er det ikke tvil om hvem som har etablert seg mest i studentcampen.

Dyrehage i Granåsen

I alt kaoset dukker det opp en mann i lang frakk med en utstoppet rev hengende over skulderen. Johan Kroka

TYHOLT-GUTTA: Studentene Omar Chelbi Rusten, Emret Ellingson og Erik Storrøsten er klare for fyllefest.

tiltrekker seg mange blikk med sitt usedvanlige antrekk.

– Dette er maskoten vår, Steinar, forklarer Johan Kroka.

Maskoten til Bergs mannskor, Lapis audio, er en selvfølgelig deltaker i festlighetene.

– Vi passer alltid på å ha med Steinar på store arrangementer. Vi må jo vise frem hvem vi er, smiler Kroka.

Revehalen vaier i vinden mens Kroka tråkler seg videre gjennom folkemengden.

Plutselig dukker to kyllinger opp. Kyllingutkledd Rolf Dahl har reist

JUBELRUS: Stemningen er til å ta og føle på utenfor løypen under femmilene.

«Det er svakt å ikke være her»

fra Mandal, og har en klar visjon for kostymet.

– Det hadde jo vært gøy å komme på TV, forteller Dahl.

I tillegg til at det gir muligheter til å bli kjendis, understreker kyllingutkledd Peder Laudal at det kan være veldig praktisk.

– Da holder vi oss varme også, sier Laudal.

Guttene sender en ekstra tanke til kompis nummer tre som bestemte seg for å la være å kjøpe kyllingdrakt.

LUFTER REVEN: Maskoten Steinar henger fint på skulderen til korist Johan Kroka.

Folkefest uten like

Det var ventet inntil 90 000 tilskuere i skogen under femmilene for herrerne. Studentene har samlet seg i hopetall for å få den med seg.

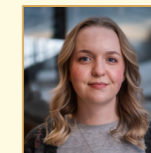
Omlag hvert kvarter suser skiløperne forbi til stor jubel. Studentene er å finne både i klynger oppe mot rekkverket til skisporet og oppe i trærne.

Med en perfekt blanding av påskefeiring, 17. mai og karneval er det åpenbart at studentene vet å markere verdensmesterskapet i ski. Studentfesten på Granåsen er en for historiebøkene.

UD

La oss ta tilbake lesing på kafé!

Kast vekk laptopen – bare gi meg et bord, en stol og en god bok.

NORA LERKERØD ALNES
Journalist i Under Dusken

Broren min sendte meg nylig en melding og spurte om det virker pretensjøst å sitte alene på kafé og lese bok. Jeg tenkte umiddelbart nei, men det vekket et par tanker hos meg: Er jeg miljøskadet i dette svaret, og finnes det virkelig mennesker som utfører denne handlingen performativt?

Det neste som slo meg er hvor ufattelig inhabil jeg er for å svare på dette spørsmålet. Jeg må opplyse om at jeg er litteraturstudent – selvfølgelig kommer jeg til å argumentere med nebb og klør for at dette er noe som bør være sosialt akseptabelt. Samtidig håper jeg at flere utenfor mitt fagfelt kan si seg enig i dette. For det å lese alene på kafé er ikke noe som bør forbeholdes HF-gutten og litteraturviteren.

Det har blitt allment godkjent å sitte på kafé med laptop, men hvor er bokleserne? Hva skjedde med å dra ut for å lese litt god litteratur, kun for lystens skyld? Har vi blitt for redde for å bli sett på som ensomme om vi går ut i verden alene, uten mål eller mening? Om det så faktisk er pretensjøst å sitte alene ved et tomannsbord kun for å lese, så synes jeg vi skal kunne akseptere det.

Bok-leseren og laptop-stirreren er i sin helhet ikke så ulike. De har på sett og vis samme innfallsvinkel: De vil sitte på et koselig sted og være alene med en aktivitet. Vi studenter har vel alle tatt med lesningen til et litt koseligere sted enn lesesal. Og om du først skal være et sted for å kose deg, synes jeg det like gjerne kan gjøres med en god bok.

Tiktok-fenomenet «Guy reading feminist literature openly in a café» har vært en fremvoksende, tidvis ironisk, trend det siste året. Her ser vi unge menn vise frem hvor intellektuelle de er ved å lese bøker, oftest om feminisme, med mål om å få seg noe. En slags «dark academia»-trend som er trukket litt for langt ned over hodene på oss. Er det disse mennene som har skapt inntrykket av at lesing på kafé er pretensjøst og performativt? Det skal alltid være lov å lese det du vil, og om du så gjør det kun for å virke kul så er det også greit. Les en bok om *Rampete Robin* om du vil, så kan vi snakke om den etterpå.

Som litteraturstudenter kan vi ofte fremstå ufrivillig pretensjøse i vårt forsøk på å være opplyste og klare for neste ukes forelesning. Vårt pensum er jo det mange leser på fritiden, noe som blir et tveegget sverd for oss stakkars litteraturvitere: Vi kan aldri bare lese en bok. Den må analyseres. Så når pennen min kommer frem og maltrakterer de stakkars små sidene i romanen foran meg, så må jeg bare beklage og si at jeg er skadet av mitt miljø.

ILLUSTRASJON: Edvard Solgaard

For deg som ikke tar et hint

Deitingforsker mener du ikke kan forvente et rungende nei når noen ikke er interessert.

TEKST: Emma Mathea Børsting Andersson
FOTO: Dina Borge og Hans Einar Tuhus Fuglum
ILLUSTRASJON: Lara Haugland

Deitingforsker og doktorgradkandidat Marius Stavang ved instituttet for psykologi ved NTNU mener vi ikke skal legge ansvaret på den som avviser. Gjennom forskning har han funnet ut at både innen aksept og avvisning er det passivitet som i all hovedsak gjelder. Det er ikke til å komme unna, selv om vi prøver veldig hardt.

Det er vanskelig å være direkte

Stavang mener det ikke er rart at mange velger en passiv avvisningsstil. Det å være direkte kan være vanskelig av flere grunner.

– Det er helt vanlig å føle sinne når man blir avvist, og som regel er det helt ufarlig. Men noen ganger kan den avviste bli farlig for den som avviser, forteller han.

Han utdyper videre at menn kan oppleves truende og farlige i disse situasjonene. Ikke ofte, men ofte nok til at kvinner er bevisst på denne risikoen når de går inn i en avvisningssituasjon. For menn kan trusselen være at den de avviser kan forsøke å skade deres sosiale rykte.

– «Du brukte meg bare for sex» er et av eksemplene Stavang slenger ut, som en måte menns rykte kan bli forsøkt ødelagt av en kvinne han avviser.

Legger skyld på den som avviser

Stavang er oppgitt over at vi legger så mye ansvar på den som avviser. Han mener vi legger fokuset på helt feil sted.

– Det jeg ser i min og andres forskning, er at avvisning i det store og hele gjøres passivt. Vi er unnvikende av natur, og dette er nok ikke noe som vil endres.

Han presenterer avvisning som en sirkel, hvor brorparten av sirkelen tas opp av passive former for avslag.

– Det er bare en liten del av sirkelen som består av direkte avvisning.

Stavang nevner også at forskning har kommet frem til at mennesker ofte trekker seg unna når de er sosialt uinteressert. Dette er et fenomen som dukker opp i sosialiseringprosessen allerede i barndommen.

– Hva gjorde vi som barn når vi ikke likte noen på barneskolen? Vi trakk oss unna og ignorerte dem, forklarer Stavang.

Ettersom han ikke tror folk vil slutte å være unnvikende avvisere, faller dermed ansvaret på de som blir avvist. Det kan lønne seg å lære å tolke disse tegnene.

– Med avvisning tror jeg vi må skille mellom det normative og deskriptive. Selv om vi bør avvise ved å være direkte og tydelige, så må vi ta innover oss at avvisning primært skjer unnvikende, og det er dette den avviste må forholde seg til.

På benken

Det er nemlig slik at det i denne avvisningssirkelen også er noe som kalles «taktisk avvisning». Dette beskriver Stavang som «å holde noen på benken» mens man sjekker markedet for hva annet som er tilgjengelig.

– Det er en sosial ressurs at noen er forelsket i deg. Da er de ofte villige til å legge inn litt ekstra innsats, og det er jo ikke noe man vil kvitte seg med.

Stavang presiserer at man har et sosialt ansvar i slike situasjoner, da man nærmer seg å leke med andres følelser. Men, ettersom det gagnar avviseren å holde dem interessert, må man fort hjelpe seg selv i disse situasjonene.

– Fravær av engasjement er avvisning, og da er det tegn man kan se etter, deler Stavang.

Gjennom forskningen sin har han opparbeidet seg en ganske lang liste over tegn på disinteresse. På neste side kan du lese de tre tydeligste tegnene på at noen avviser deg.

DEITINGEKSPERT: Doktorgradkandidat Marius Stavang ved Institutt for psykologi ved NTNU mener det legges for mye ansvar på avviseren i dagens deitingkultur. Foto: Dina Borge

Tre tegn på at du blir avvist

1. Manglende øyekontakt

Hvis de ikke ser deg inn i øynene når de snakker til deg, er fokuset deres et annet sted.

2. Oppmerksomheten deres går til alle andre

Snakker de alltid til andre enn deg når det er flere til stede? Det er ikke et så godt tegn.

3. De tar ikke initiativ

Bare fordi de blir med på en samtale du starter, betyr ikke det at de er interesserte. Hvis de ikke også aktivt søker kontakt, er det fort en avvisning.

Hvordan bli en mester på å avvise

Selv om det å bli en god avviser ikke er et samfunnskrav, deler Stavang disse tipsene for hvordan en gjør det best mulig.

– Mange har en viss frykt for å avvise, og ofte ser vi for oss at det er mye verre enn det er. Gjør man det hyggelig og høflig, går det som regel bra. Få frem at du ikke er interessert, og at dette gjelder på tvers av tid og sted.

Det gjelder altså å lukke døren helt. Vær tydelig på at dette ikke er noe som vil endres eller er situasjonsbasert. For å gjøre det mindre sårende er det også fint å få frem at det ikke har noe med dem å gjøre.

– At man «ikke kjenner på den følelsen» er da en god unnskyldning, sier Stavang.

Å såre noen er ofte en stor del av frykten hos den som skal avvise. Følger du disse tipsene, gjør du det nok likevel så skånsomt som du kan. I tillegg poengterer han at du gjennom en avvisning gir personen mulighet til å komme seg over deg og gå videre.

Til slutt slenger han ut et siste generelt tips.

– Gjør det i edru tilstand.

Med dagslys, promille på null og en hyggelig, men tydelig tone blir man en avvisningsmester på null komma niks.

UD

Hva slags avviser er du?

1. En person du kjenner/ser relativt ofte, sender deg en melding og spør om dere skal ta en kaffe neste uke. Du vil ikke. Hva svarer du?

A. Nei.

B. Å, det passer ikke, kanskje vi kan ta det en annen gang!

C. Jeg kan dessverre ikke.

D. Ja.

2. Ons-et spør om snap, men du orker ikke å forholde deg til dem, siden du egentlig bare ville ha et ligg. Hva gjør du?

A. Gir dem ikke snappen og er tydelig på at dette bare var et engangstilfelle.

B. Gir dem snappen, og svarer litt i starten når de sender noe, men etter hvert «ghoster» du dem rolig.

C. Gir dem snappen, men hvis de spør om å møtes igjen er du tydelig på at du ikke vil det.

D. Gir dem snappen og svarer dem jevnlig. De er faktisk på bestevennlisten din.

3. Du var på deit og syntes ikke det gikk så bra. De tenker visst ikke det samme og spør om å møtes igjen. Hva svarer du?

A. Nei.

B. Jeg er ganske opptatt fremover, men vi kan se det an!

C. Jeg følte ikke at kjemien stemte helt, så jeg må nok takke nei.

D. Ja, når tenkte du?

Flest A

Du er direkte og sier det som det er, men kanskje er du litt vel tydelig. Du er ikke nødt til å knuse alle hjerter i din vei.

Flest B

Du er redd for å si hva du egentlig føler, så i stedet trækker du rundt i grøten og glemmer både den og deg selv under teppet. Litt mer tydelig er det lov å være.

Flest C

Du vet akkurat når du skal holde tilbake og skåne følelser, og når du må være mer tydelig. Fortsett sånn!

Flest D

I frykt for å såre andre glemmer du helt å tenke på hva du selv vil. Ikke la frykten stoppe deg fra å sette grenser. Dine følelser er også viktige!

Én av tre forskjellige

Nå vet jeg faktisk ikke helt hva jeg skal si. Du er en hard nøtt å knekke. Ingen analyse på deg.

Filmanmeldelse:

Råtten gjenfødelse av en gammel klassiker

Den stygge stesøsteren er som *The Substance*, bare med mer rumpe, litt kuk, og ymse kroppsvæsker.

TEKST: Nora Lerkerød Alnes

Det kjente eventyret om Askepott har kommet på kinolerretet i ny og grotesk drakt. Filmen er regissert av Emilie Blichfeldt. Vi følger Elvira som lengter etter å gifte seg med drømmeprinsen. Tvisten er at Elvira ikke egentlig er som heltene og prinsessene vi er vant til å følge i eventyrene. Hun er faktisk stesøsteren til Askepott, som her heter Agnes. Filmen snur den kjente historien på hodet ved å gjøre Elvira til protagonisten, noe som gir oss en slags merkelig medfølelse og forståelse for hennes mange uvanlige valg. Det legges tydelig frem at Askepott og stesøsteren alltid har hatt samme mål: å bli lykkelige. Det er bare et spørsmål om fremgangsmåte som skiller dem fra hverandre.

Filmens handling er velkjent, men den føles likevel tidvis fersk og ny. Den trekker flere referanser til det klassiske folkeeventyret enn den gjør til Disney-versjonen, noe som lar den spille mer på de rustikke og groteske motivene som finnes i flere av de klassiske eventyrene. Ved flere anledninger henvises det til *Tre nøtter til Askepott*, oftest ved den gjenkjennelige «Lalala jeg vasker klær ved elven i saue-vest»-trallingen. Dette gir en følelse av å se historien på nytt, men denne gangen fra et annet perspektiv.

Filmen trekker tidvis mot den klassiske «high school»-filmen om den litt kleine og utilpasse jenten som bare vil passe inn. Samtidig som dette føles veldig velkjent, men aldri så lite oppbrukt, å se på lerretet i 2025, fører det tankene til tenåringsene som kom før oss. Det å være litt

BENDELORM-EGG: Skal man spise det eller ikke?
Foto: MER FILM / YMER MEDIA

MORSKJÆRLIGHET: Elvira, spilt av Lea Myren, får råd av sin mor, spilt av Ane Dahl Torp. Foto: MER FILM / YMER MEDIA

keitete kan umulig være et nytt fenomen, og det at det føltes på kroppen, også på 1700-tallet, er ikke utenkelig. I intervjuer om filmen forteller Lea Myren, som spiller Elvira, om skjønnhetsbehandlingene Elvira utsetter seg for. Inspirasjonen til disse behandlingene er virkelige metoder som skremmende nok fremdeles brukes av kvinner den dag i dag. Forhåpentligvis er ikke bendelorm faktisk like forferdelig som det fremstilles i filmen, men jeg har ikke så veldig lyst til å finne ut av det.

La oss nå faktisk peke en finger på elefanten i rommet: «body horror». Det finnes heldigvis ingen klare jumpscare i filmen, og det er tydelig når noe ekkelt skal til å skje. Det er derfor lett å se vekk før det sys øyevipper på øyelokkene eller tær kuttet av. Samtidig blir disse scenene dratt ut i det tidvis uutholdelige, noe som gjør at du fristes til å kikke vekk fra bak fingrene, selv om du i utgangspunktet trodde du skulle tåle det. Noen scener er verre enn andre, og scenene du minst skulle trodd at var triggende kan faktisk fremkalle brekningsfølelsen. Her er kanskje lydbildet et større problem, da det er sinnssykt godt utført, både på godt og vondt.

Alt i alt er filmen en nydelig fremstilling av et menneske som vil passe inn og som går til ekstreme lengder for å få det til. Elvira ender opp som en brikke i noen andres spill, og alt rundt henne råtner. Etter å ha ofret tær og nese for å få det hun vil ha, taper hun allikevel for noen som ikke engang ville ha premien. Verden er urettferdig, og kanskje det er like greit. Ikke mist deg selv i jakten på en premie som ikke engang finnes. Dette er kanskje ikke en film for den gjengse skrekkfilmgjengere, men det er utvilsomt en film for «the weird girls».

Personlig, men ikke privat

TEKST: Viktoria Arnesen | ILLUSTRASJON: Lara Haugland

Familiemedlemmet som begynte å glemme, ble motivasjonen for Ine Hoem til å skrive albumet *Minnelandet*.

PERSONLIG: Det er ikke tilfeldig at Hoem synger om minner.

Foto: Jørgen Nordby

Ine Hoem er en norsk låtskriver og artist som er oppvokst i Oslo. Hun har vært jazzstudent ved NTNU i Trondheim og tidligere vokalist i bandet Pelbo. Tidligere i år slapp hun platen *Minnelandet*.

Minnelandet er delt opp i tre kapitler: familie, oppvekst og kjærlighet. Gjennom albumet får lytterne muligheten til å bli kjent med Hoem.

– Jeg har et ønske om at låtene skal være personlige, men ikke private.

Hvitveis og fri diktning

I låten «Mamma» blir vi transportert til en vårdag i 1992, da Hoem selv var barn.

– Noen minner fra albumet er veldig konkrete, for eksempel i sangen «Mamma» der moren min og jeg drar til Bygdøy for å plukke hvitveis.

Samtidig er ikke alle fortellingene på platen eksakte minner fra Hoems liv.

– I «Tusen timer» beskriver jeg et par som bor på Bakklandet i Trondheim, der jeg selv også bodde, men der er det mye mer fri diktning.

Det var ikke tilfeldig at Hoem skrev et album med utgangspunkt i hennes liv og nære relasjoner.

– Jeg begynte å skrive på *Minnelandet* fordi noen i min nærmeste slekt begynte å glemme.

Hun beskriver at det var en motivasjon i å skrive ned minnene før de ble borte.

– Videre utviklet prosjektet seg til å bli noe større, og låtene fikk en mer universell helhet som gjør at lytterne mine tenker på minnene sine når de hører musikken. Det synes jeg er veldig fint. **UD**

Foto: Slaraffensongs

Ine Hoem

MINNELANDET

Et album som ser bakover i tid og gir plass til minnene.

TEKST: Viktoria Arnesen

Tidligere har Hoem sunget engelske poplåter og melodier skrevet til Edvard Hoems tekster. Denne gangen skriver hun selv norske tekster i moderne visepop-sjanger om det som er nært og kjær.

Minnelandet er det første albumet som hun har produsert selv, og bandet består av Andreas Ulvo på tangenter, Markus Lillehaug Johnsen på gitar, Jo Berger Myhre på bass og Pål Hausken på trommer.

I tittelsporet «Minnelandet» synger Hoem: «Før så jeg verden med et annet blikk, og livet var en gate, en park, en lyseblå trikk.» Hoem fanger opp hvordan verden føles som barn. Verden var liten og alt utenfor var uviktig.

Den universelle kjærligheten er hun for sin mor, får lytterne også føle på i låten «Mamma» når hun synger: «Jeg holder i hånden din, i verden er du mammaen min.»

Hoem synger også om andre relasjoner. «Tusen timer» handler om det forholdet som ikke funket, og tar oss med til en tid hvor man er i ferd med å bli voksen, men usikker på hvor en er på vei.

Mange har en person de har brukt «Tusen timer» med, men der forholdet fortsatt ikke holdt ut. Fremdeles minner visse ting deg om denne personen, som for eksempel noen myke votter du fikk til jul en gang.

Kjærlighetsrelasjoner som lykkes på relaterbart og søtt vis, får også plass. I låten «Tenk at vi blei vi», som Trygve Skaug gjester, oppdages kjærlighet på tilfeldig vis, beveger seg til en krangel på Ikea og ender opp med en forlovelsesring.

Musikalsk sett er dette et gjennomført album med en rød tråd. Hoem formidler tekstene på gripende vis med fine melodiske vendinger. Bandet spiller variert og utfyllende, og det er fine kontraster og overganger i lydbildet.

Det er forfriskende når låten «Bror-en din» bryter med det rolige og ettertenksomme som har vært tidligere på albumet, og får energinivået til å gå opp med et livligere band med energi og rytmisk fremdrift.

Instrumentalistene legger til grunnlag for stemningen med blant annet den drømmende harpeåpningen i «Drøm», samspillet mellom piano og kontrabass i «Tenk å ha en søster», og fargerike klanger i gitar og stryk i «begynnelsen».

Lydoptakene i «midten» og «slutten» danner en nostalgisk undertone i lytteropplevelsen. Når Hoem synger fritt over lydoptakene, virker det nesten som om hun synger til barnet hun en gang var.

Selv om albumet er en personlig minnebok, er det rom for lytterne å gi egne minner plass i et liv som raskt beveger seg forover. Med god formidlingsevne er *Minnelandet* et godt, gripende album.

Foto: Matador records

Mdou Moctar = TEARS OF INJUSTICE

Undertrykkelse speiles i musikk. Bandet kom tidligere ut med et album preget av sinne, og nå har de oversatt det til sorg.

TEKST: Tuva Stenvik

Kvartetten kom tidligere ut med *Funeral for Justice*, et album som skulle rope ut om urettferdigheter i hjemlandet Nigeria. *Tears of Injustice* kommer frem som sorgen etter fallet, en oversettelse av det forrige albumet og et svar på de politiske urettferdighetene og de kulturelle undertrykkelsene.

I 2023 ble grensen til Nigeria stengt av. Bandmedlemmene Mdou Moctar, Ahmoudou Madassane og Souleymane Ibrahim ble på grunn av dette stengt ute av hjemlandet etter å ha vært på turné i USA. Bandet startet rett på med innspilling av det nye albumet før det forrige i det hele tatt var gitt ut.

Både *Funeral for Justice* og *Tears of Injustice* har de samme tekstene og rytmene. Forskjellen ligger i instrumentene som er brukt og låtenes «hardhet». Der første album har et større preg av rock, er det nye mye roligere med akustiske instrumenter. Det nye albumet har gjort sinne om til sorg.

Låtene treffer mer rolig og beroligende enn de føles sorgfulle. Hver låt har en rytmisk og avslappet tone som kan danses og nynnnes til. Uten kontekst til tekstene blir det riktignok vanskelig å få den fulle opplevelsen man er ment til å ha.

Avslappet akustisk står i kontrast til det tidligere albumet som har en mer rockete tone.

Bandet beskriver *Funeral for Justice* som råsint rock, men det kan også oppleves som lekent og energisk.

Det skal likevel ikke nektes for at *Tears of Injustice* er et bra album. Alle låtene har fengende toner som får deg til å vippe med føttene. Bandet har nå gitt deg to ulike måter å lytte til de samme tekstene på.

Foto: Odd Atelier, Columbia

Jennie = RUBY

Jennie tar for seg livet, karrieren og «girl power» på et album som viser at hun kan uttrykke seg tydeligere utenfor Blackpink.

TEKST: Wendy Wingwei Leung

«**They can't deal** with me 'cause I'm priceless» hører du Jennie synge i låten «like JENNIE». Dette er en linje som oppsummerer energien og tematikken i hennes nye album *Ruby*. Kim Jennie, som utvilsomt er en av de mest populære medlemmene fra Blackpink, skal bevise hva hun er laget av.

Albumet er stappet fullt av sterke og rå låter som viser kampen hun som kvinnelig artist har måttet kjempe i industrien. I karrieren har hun fått mye hets for å være lat og at hun fikk karrieren på grunn av utseendet, ikke på grunn av talent.

Låten «ZEN» er en av sangene som roper høyest, den tar et tydelig standpunkt. Suksessen til Jennie har ingenting med utseendet å gjøre, men blod, svette og tårer. «Money can't buy sixth sense», sier Jennie.

Jennie har en tydelig beskjed å gi: Kvinner er råkule og det er lov å feire det. Låten «Mantra» er leken, du kan danse til den uten bry. Refrenget sier «This that pretty girl mantra». Et mantra som sier

at det er ingenting galt med å tro på seg selv og løfte seg selv opp.

Disse låtene gir en følelse av selvsikkerhet, Jennie rapper med tunge beats i melodien. Hun er en skjult perle og Jennie skinner virkelig gjennom disse låtene. Man kan høre på den kraftfulle vokalen hennes at hun er tryggere på seg selv nå enn da hun slapp sin første singel tilbake i 2018.

Albumet løfter deg også opp på andre måter. Låter som «Seoul City» og «Starlight» er sårbare og nostalgiske. Hun glemmer ikke å sette pris på fortiden. Låtene ser tilbake på karrieren så langt og mimrer tilbake til de harde tidene.

Gjennom linjer som «No filter, uncensored. When I take it all off, I love me more» så innser Jennie at hun elsker seg selv som hun er, uten et filter, helt nakent. Jeg og du kan gjøre det samme.

Å elske seg selv er noe man ikke burde ta for gitt. Jennie synger nemlig om kjærligheten også i låter som «Handlebars» (feat. Dua Lipa) og

«Love Hangover» (feat. Dominic Fike). Kjærligheten har aldri vært god mot Jennie og selvkjærlighet er viktigere å fokusere på nå.

Det hele avsluttes med låten «twin». Denne låten skiller seg ut, Jennie synger til akustisk melodi som er myk og rolig. Jeg tolker det som at Jennie synger til en gammel versjon av seg selv om alt det hun har gått gjennom i karrieren og kjærligheten.

Ruby dekker hele spekteret. De 15 låtene viser hvor mye Jennie kan. Hun kan rappe fort og ha kraftfulle vokaler, men samtidig være sårbar med myke og sensuelle toner. Albumet gir lytteren selvsikkerhet og gir klare budskap om «girl power» og at hardt arbeid er det som trengs for å nå toppen.

«**We ain't never** let it ruin a good time. Ain't nobody gon' dim our good light» synger Jennie om i «Mantra», og jeg sier meg enig i det. Det er på tide at alle skal skinne på sin egen måte akkurat som Jennie skinner gjennom *Ruby*.

LYDEN AV NEW YORK

Før årtusenskiftet var det store eplet et høl. Den gang var Rudy Giuliani fremdeles ansett som en dyktig borgermester, lenge før han svettet brunkrem og forkynte konspirasjonsteorier fra et hagekompleks i Florida.

TEKST: Olaf Styrmoen

Mye takket være ovennevnte amerikansk-italiener hadde økonomien gradvis begynt å snu. Turismen vendte tilbake, kriminaliteten stupte og gatene ble tryggere. Årevis før 11. september, og rent kulturelt, var byen i ferd med å eksplodere.

Etter tiår med kriminalitet og en knekjørt kulturindustri, steg det frem et buldrende, røykfylt og kantete musikalsk opprør. Fra skitne klubber som Mercury Lounge, Bowery Ballroom og CBGB på Lower East Side og Brooklyn, oppstod en ny musikalsk sjanger. Den skulle senere bli kjent som «New York-indien».

Storhetstiden som var

Pønken var forrige gang noen brydde seg om en musikkjanger fra New York City. Under en svært høylytt fødsel på 70-tallet, ble verden eksponert for det aggressive, minimalistiske og naglete uttrykket. Grupper som Ramones, Television og Patti Smith regnes fremdeles som viktige bidragsyttere til en global bølge av eksperimentell rock.

I kjølvannet fulgte post-pønken mørkere og mer strukturerte lydbilde. Bandene var mer undergrunn, noe som passet den stadig mer slitne byen. Eksempler er Sonic Youth og Talking Heads.

Kombinasjonen av disse sjangerne inspirerte en ny generasjon musikere til å skape en lyd som reflekterte både byens råhet, drømmende historie og globale sagnomsus. Bandet som først knuste glasstaket het The Strokes.

Industriell lyd, men forsøksvis motstrøms

Med debutalbumet *Is This It* (2001) revitaliserte guttegruppen østkystrocken med en skitten, men elegant estetikk. Akkurat som byen selv kunne beskrives. Lydbildet var en blanding av britisk post-punk og amerikansk garasjerock, og den fanget

byens unike kaos og rytme. Guttene var ikke nødvendigvis tverrsnittet av befolkningen. De ble ansett som snobbete, pene og med gode kontakter.

Gitaristen Albert Hammond jr. er sønn av musiker med samme navn, som blant annet har skrevet «It Never Rains In Southern California». Vokalisten som skriver alle låtene, Julian Casablanca, har en far som drev et slags bikinimodellbyrå i Sveits.

Produsenten Gordon Raphael ville gi debut-EPen et industrielt dytt. Sanger som «Last Nite» og «Hard to Explain» ble klemt til brystet av en hel generasjon som søkte autentisitet i en stadig mer kommersialisert musikkindustri. Låtene var røffe og forvrengte, men med en miksing som hintet til hiphopen New York allerede var kjent for.

The Strokes satte tonen for en rekke band som fulgte i deres kjølvann. De ble raskt omtalt som rockens redningsmenn. Dette var i en periode av musikkhistorien hvor Limp Bizkit og Korn toppet Billboard.

Parallelt med The Strokes eksperimenterte en annen musikkaktør med det industrielle lydbildet. James Murphy var en ensom, men passelig suksessfull produsent. Etter sin første klubbkveld på ecstasy bestemte han seg for å lage klubbmusikk for sosialt keitete folk. Ingen har truffet en sanger bedre, kanskje forutenom Girl In Red.

Murphys gruppe, LCD Soundsystem, brakte sammen elementer av punk, disco og elektronika for å skape et lydspor til

New York Citys natteliv. Det var nemlig ikke bare hot-shots ute på dansegulvet. Med låter som «Losing My Edge» og «All My Friends» kommenterte han hipsterkulturens absurditeter, samtidig som musikken traff emosjonelle nerver på en avstandsmessig måte.

Hva med 11. september?

I denne kretsen skulle gruppen Yeah Yeah Yeahs regjere, med Karen O som frontfigur. Bandet er i Norge mest kjent for «Heads Will Roll», remixed av A-Track og brukt i filmen Project X. Men bandet er så mye mer enn den kule miksen.

Debutalbumet *Fever to Tell* (2003) smeltet sammen støyende gitarer, primal energi og sårbarhet på en måte som fanget byens kunstscene og dets deltagende kunstnere. Sangen «Maps» er en kjærlighetserklæring som balanserer det støyende og det ømme. Jeg ser for meg et brudd på en åpen, støyete gate.

Yeah Yeah Yeahs representerte den rå og uforutsigbare kreativiteten som preget New Yorks undergrunnskultur, og Karen O ble raskt en ikonisk skikkelse. Dessverre ble hun også offer for den kyniske sladreblekke-kulturbransjen. Hun har senere innrømmet seriøs psykisk slitasje, som følge av å måtte opptre stadig drøyere for å forsvare sin posisjon som kvinnelig leder av et ellers mannlig indieband.

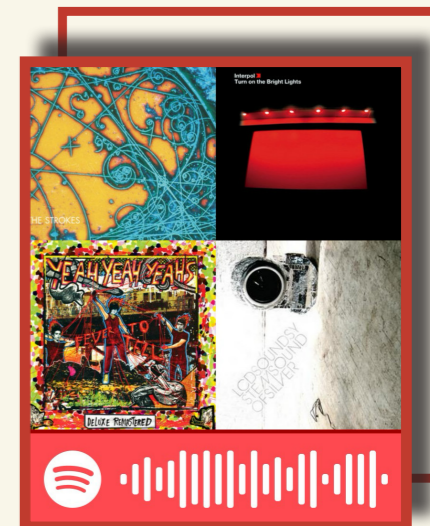
11. september var et veiskille fra det positive og glade 90-tallet med sine gjentakende toppnoteringer til den umulige smerten byen møtte da nesten 3000 mennesker døde.

Der mange band hadde kanalisert byens vibrante energi inn i diskografien, tok Interpol en annen retning. De skapte musikk som utforsket byens dystre sider – et univers preget av melankoli og introspeksjon. En by som er så stor, er selvsagt også fylt med mange ensomme sjeler. Etter terrorangrepet mot World Trade Center opplevde gruppen, tragisk nok, et mer mottakelig publikum.

Med sitt gjennombruddsalbum *Turn on the Bright Lights* (2002) proklamerte Interpol seg selv til Post-Punk-Messias. Låter som «Obstacle 1» og «NYC» fanger lyden av en by som aldri mer kunne være dumsnill, naiv og ungdommelig igjen.

Interpols dystre, elegante uttrykk sto i kontrast til The Strokes' mer solfylte riff. Sammen bidro de til å skape et komplett bilde av byens kompleksitet, og vise hvor fort en by i fart og vekst kan rase som følge av målrettet hat.

Under Dusken har forsøkt å kontakte Rudy Guilani for å kommentere påstandene i saken, uten hell.

MER: Hvis du synes denne reportasjen ble for kort, scan Spotify-koden for å lytte til mer av 2000-tallets New York-indie.

Kulturkalender

Kast semesterplanen. Dette er den eneste kalenderen du trenger.

KONSERT: VESLEMØY NARVESEN

Når? 19. mars, 20:00

Hvor? Bakke kirke

Opplev ny norsk musikk i koselige omgivelser. Den unge trommeslageren er ikke ukjent for å spille jazz og pop foran publikum, men denne gangen får vi en nedstrippet versjon med innslag av synth og elektronika.

EIDES SPRÅKSJOV

Når? 20. mars, 18:30

Hvor? Byscenen

Du hørte det her først: Syntaks er «hipt» og kult. Som rett fra TV-skjermen din kommer *Eides språksjov* til Byscenen. Det blir latter, musikalske innslag og anekdoter. I tillegg blir det en lokal gjest på scenen. Dette kan jo bare bli bra.

HELVETE PÅ HAVET

Når? 20. mars, 20:00

Hvor? Havet arena

Hva skjer når en nyskilt mann begynner å grave i hagen sin? Han finner naturligvis en lem som fører rett inn til helvete. Skuespillet er inspirert av Loes ikoniske roman *Helvete*, og viser hva som kan skje når ulike verdener møtes og søt musikk oppstår.

DRAGSHOW + DJ-SET

Når? 21. mars, 21:00

Hvor? Storsalen, Samfundet

Release the beast, Bimini! Storbritannias kuleste veganer, Bimini Bon Boulash, skal spille DJ-set i Storsalen. Etter å ha sett dem på *Drag Race UK* forventes det høye spark og spydige kommentarer.

FILM: WAYNE'S WORLD

Når? 21. mars, 18:00

Hvor? Rockheim

Drømmen om å starte podkast med bestekompien er vel noe vi alle har hatt. Her får bestevennene Wayne og Garth livets mulighet når talkshowet deres blir plukket opp av en stor TV-kanal. Denne ikoniske filmen vises på selveste Rockheim, så her kan man virkelig leve seg inn i filmen.

KONSERT: MOTORPSYCHO

Når? 22. mars, 20:00

Hvor? Verkstedhallen

Har du siklet på menn i lær med langt hår lenge? Ventetiden er over. Se Trondheims egne ballerockmessiaser på Verkstedhallen.

COCOA AND CRAFTIVISM

Når? 23. mars, 12:00

Hvor? Café le Frère

Bruk håndarbeid for å møte nye mennesker. Amnesty åpner for kakao-driking og hekling på Café le Frère, med formål om å fremme internasjonalt politisk samarbeid på en koselig måte.

KONSERT: JAZZEMSEMBLET «SPILLER SEG SELV»

Når? 26. mars, 20:00

Hvor? Dokkhuset

En perfekt mulighet til å bli kjent med artistene som kommer til å prege jazz-scenen i Norden i årene som kommer. Førsteårsstudentene ved NTNU jazz fremfører musikk skrevet av avgangsstudentene, og nivået er skyhøyt.

STRIKKEKINO: ALT SKAL BORT

Når? 27. mars, 18:30

Hvor? Prinsen kino

Film og strikketøy er sjeldent en dårlig kombo. Den 27. mars kan håndarbeid-interesserte kose seg med norsk dramakomedie. Her er muligheten til å komme deg videre på det evigvarende prosjektet ditt mens du ser en film om å tømme barndomshjemmet.

BRAT CLUB

Når? 28. mars, 22:00

Hvor? Havet arena

Denne er for alle mean girls! Har kan du gjenoppleve din beste «brat girl summer» med de beste og mest rampete jentene. Føl deg som den beste versjonen av deg selv og ta på deg noe slim-grønt.

UNGDOMSPARTI-LEDERDEBATT

Når? 2. april, 19:00

Hvor? Storsalen, Samfundet

Stortingsvalget er rett rundt hjørnet, og ungdomspartiene kommer til Samfundet for å vise seg frem, krangle, og overbevise nettopp deg om at de er Norges fremtid.

KONSERT: KØBER

Når? 4. april, 22:00

Hvor? Skala, Samfundet

Køber har kjempet seg fra Knaus til Skala, og nå er godguttene tilbake på Samfundet for å rappe på godt gammeldags vis. Køber balanserer fete bars med humoristiske innslag og sørger for at du bare må groove med.

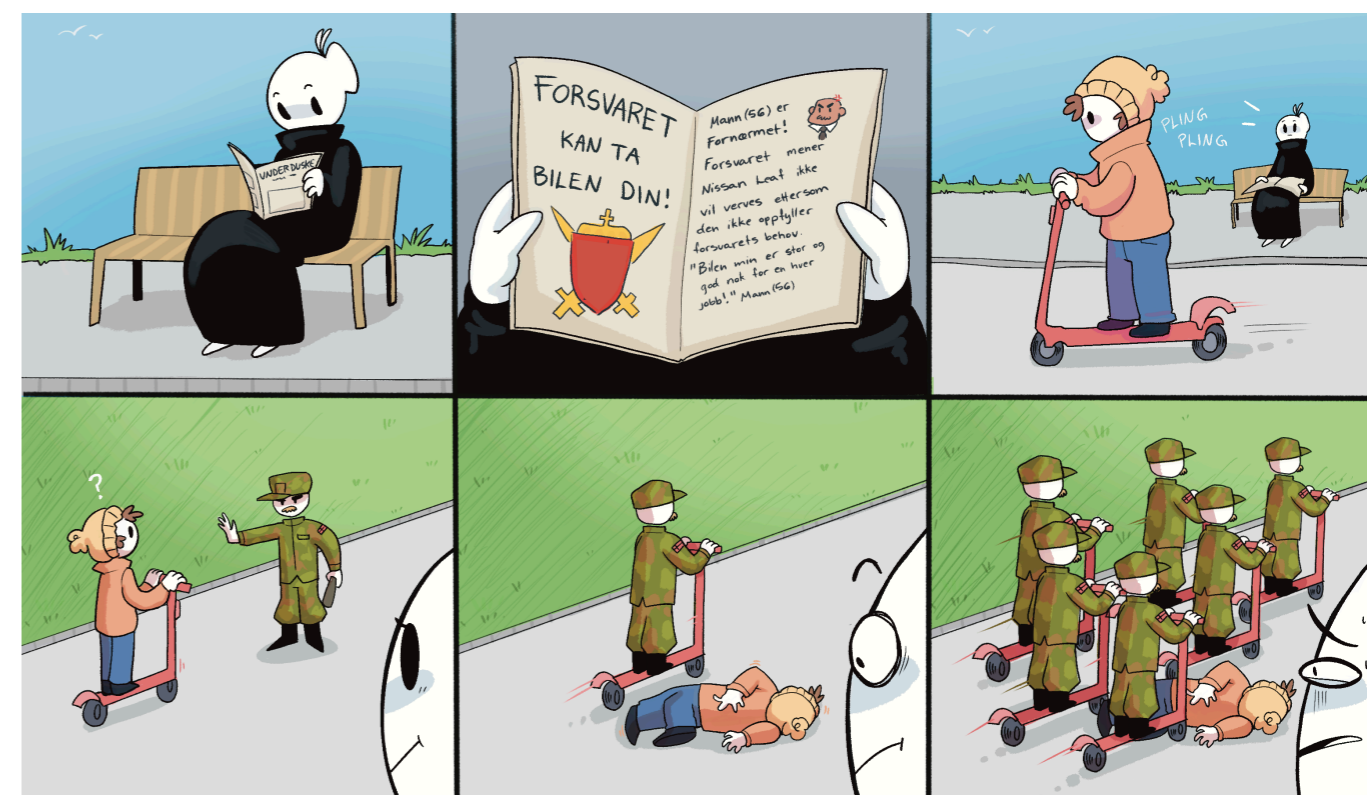
ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

LOFFEN & KNEIPPEN

ILLUSTRASJON: Lara Haugland

STRIPE

Har du tips til kule ting som skjer i Trondheim? Noe du vil dele med *Under Dusken* og alle våre lesere? Send e-post til kulturredaktor@studentmediene.no med emnet «kulturkalender».

KRYSSORD

TEKST: Kjersti Eline Stuen | FOTO: Abigail Ntomba

PERSON MED LYS HUD		LINDGREN-KARAKTER		FASTSETT	TOMT PRAT	
		BIBELNAMN				
FØRAR						
GUD						
TO LIKE			TELEFON		GRUBLE	
ÅLREIT			SOLGUD		MALDIVENE VALUTA	
		RADIUM		FUGL		
		NØYTRUM				
TARMOPNING				ROALD DALH-SKIKKELSE		
PREFIKS				KVEIK		
		DRIVE PÅ	INNGANG			
			I EIN ...		BOKSTAV	
KONJUKSJON			TERA		NAMN	
SAMTALE						
KNOP			ARTIST			
SOLID			VOKAL			
				DIKTAR		

Send inn løsningsforslaget til avisredaktør@studentmediene.no innen 08.04.2025 og vær med i trekningen av en flott premie!

Forrige utgaves løsningsord var vrangborden

KVISS

KVISSMESTER: Jonas Drabløs Røisland

- Hva betyr entrecôte?
- Hva heter TV-serien for barn om et nebbdyr og en gammel mann som gikk på NRK i 2004?
- Hva heter mannen til Therese Johaug?
- Hvilken slange er verdens giftigste?
- Hva er et annet ord for polypper?
- Hvilket år annekterte Russland Krim?
- Fra hvilken roman kommer begrepet «Å slåss mot vindmøllen»?
- Hvilken skuespiller spiller karakteren Rambo?
- Hva er hovedstaden i Pakistan?
- Hva var varemerket til tidligere fotballspiller Eric Cantona som gikk på klesstilen hans?
- Fullfør ordtaket: Alle netter er ikke ...
- For hvilken animasjonsfilm lagde Phil Collins låten «You'll be in my heart»?
- På hvilken plass over verdens største utesteder ligger Samfundet?
- Hvilken læringsplattform skal ta over for Blackboard på NTNU i 2026?
- Hvilket grunnstoff har atomnummer tre?
- Hvem er kjent for sitatet «Man fødes ikke som kvinne, man blir det»?
- Hvilken amerikansk president er på 50 dollar-seddelen?
- Hva er nasjonalretten i Belgia?
- Hva heter serien hvor en gruppe ungdommer kjemper mot hverandre ved bruk av kraftige snurrebasser?
- Hva heter bokseren som Mike Tyson bet i øret i en boksekamp i 1997?

1) Mellom ribbene. 2) Kalle og Molo. 3) Nils Jakob Hoff. 4) Innlandsstapanen. 5) Falske mandler. 6) 2014. 7) Don Quijote. 8) Sylvester Stallone. 9) Islamabad. 10) Oppbrettet krage. 11) Ikke svarte. 12) Tarzan. 13) Åthende. 14) Canvas. 15) Litium. 16) Simone de Beauvoir. 17) Ulysses S. Grant. 18) Moules frites (blåskjell og pommest frites). 19) Bayblade. 20) Evander Holyfield.

HVEM ER DU I DAGLIGVAREBUTIKKEN?

ILLUSTRASJON: Pil Utheim

0-5 poeng: **KLAGEREN**

6-10 poeng: **UTSPØRREREN**

11-15 poeng: **STORHANDLEREN**

16-20 poeng: **DEN FØYELIGE**

Å nei, butikken har ikke den konkrete lille krukken med økologisk, fermentert og syltet leppepomade? Da skal sannelig den ansatte få høre det. Med øyne like røde som det kortreiste jordbærsyltetøyet du heldigvis fant, stiller du deg opp i ansiktet på den stakkars ansatte. Du hylter den ansatte opp i trynet og sier at du aldri har opplevd verre service. Den deltidsansatte som har sin andre dag på jobb har jo selvfølgelig all skylden.

Det er jo litt søtt at du forveksler din lokale Joker med en fin restaurant. Skamløst vifter du en tube med kaviar opp i trynet til den ansatte og spør: «Er denne god?» Vedkommende har selvfølgelig prøvesmakt alle varene i butikken og kan fortelle deg at den kaviaren der, den er kjempegod.

Du har lest deg opp på alle butikkatalogene for uken og har dermed full kontroll på alle tilbudene. Nå skal det ukeshandles og kurven din er full og vel så det. For en uke det skal bli! Det som trekker deg ned er at du velger å gå i selvbetjent kasse. Derfor tar det heidundrene lang tid og du skaper så mye kø at det ser ut som Black Friday fra utsiden.

Du stiller deg opp i kø til kassen, klar for å betale. Du ser at personen bak deg kun har én vare, så du ser vedkommende i øynene og sier «bare gå forbi, du». Du er grunnen til at det fortsatt er håp for menneskeheten. Jeg vet at det gjemmer seg en superheldrakt under den dressen, for du er sannelig en hverdagshelt.

SIVILINGENIØRRINGEN

I 1928 utviklet vi den originale ringen og startet leveringen til verdige kandidater. Nå 95 år senere produserer vi fortsatt den ikoniske ringen lokalt i Trondheim med stor faglighet og stolthet.

Forhåndsbestill din ring innen 1. mai og vær med i trekningen av en gratis NTNU-ring!

DAHLSVEEN

en del av mestergull

OLAV TRYGGVASONSGT 24 • TRONDHEIM •
WWW.GULLSMEDDAHLSVEEN.NO • TLF. 73 52 58 06

spitposten

Spit, frá lágþýsku: áreiti - fríasta pressan brándheims

Kongen 🇳🇴 har i en uttalelse 🗣️ bestemt 📌 at vi 🇳🇴 må skrive 📝 med humørikoner 🤪👹👾 Fitteblekka 🖨️ 🖨️ retter seg 🙄 selvsagt etter dette 🙄

kUka, 🇳🇴 derimot, er ikke fornøyd 🙄 da titler som Sprækk 🗨️ 🗨️ og Razzmatazz 🍷🍷🍷 får uheldige 🙄 humørikoner 🤪 tilknyttet seg 🙄

Trondheim 🇳🇴 kommune 🏘️ har også satt 📌 språkendringen 🗣️ 🗣️ på vent 🙄 da de er redde 🙄 ungdommen 🙄 🙄 vil miste 🙄 språkferdighetene 🗣️ 🗣️ sine 🙄

SISTE NYTT FRA STUDENTERSAMFUNDET

Det er kalt inn til pressekonferanse den første helga av verdens minste festival, og det er vår nyvalgte formann som står for snakkinga. Det er glisegutten Birk som skal presentere hvilke roller han skal ha i Styet sitt. Her er kortversjonen:

FORMANN:

Birk er allerede valgt, og som BI-gutten han er, ser han verdien av en sterk tittel.

BI-ANSVARLIG:

Her vil også økonomiansvaret ligge. Resten av stillinga er selvforklarende.

DMMH-ANSVARLIG:

Birk behandler sKoLEne likt. Her er internarrangementansvarlig og huskoordinator bakt inn; DMMH utdanner jo barnehagetanter.

FOTOFAGSKOLE-ANSVARLIG:

Her er også PR- og kommunikasjonansvaret inkludert.

VEKST-ANSVARLIG:

Derne stillinga er oppretta for å leite etter flere skoler som vil på Samfundet.

TALKSHOW-ANSVARLIG:

BI-rk lærer av andre blå politikere og kaller ei spade for ei spade; det er tross alt dette Styret driver med på lørdagene. Det gamle samfundsmøteansvaret blir her slått sammen med debattansvaret, det siste steget i å utrydde meningsbryting innafør de runde vegger.

Etterpå kommenterer glisegutten på helheten:

– Alle disse er også nestledere. Videre har jeg slanka Styret en hel del, i tråd med mitt eget ønske om small government, avslutter han.

Til slutt gir han pressa noen av sine klassiske Colgate-smil, før han spankulerer av scenen. På gjensyn, isfitteradiohode, og lykke til som formann.

Mo-ha-ha

JEG VIL HA DEG I STYRET

MAKTA RÅR

Spitposten har dechiffert Isfit-programmet. Her er det som egentlig foregår under festivalen:

Torsdag 13. mars: Isfit starter? Ja? Nei? Utlendingene inntar i hvert fall vertshjemmene sine

Fredag 14. mars: Isfit tar en liten pause i anledningen biff-&blowjobdagen. Det oppfordres til passende aktivitet med vertene.

Lørdag 15. mars: Nå er det på ekte Isfit
Teateret: Jenter som danser og koser seg
Storsalen: Workshop for et mer undertrykkende helsesystem
Samfundet: Midsommerfest – den ariske høytid

Søndag 16. mars: Utlendingene inntar Cassa Rossa – dere er advart

Mandag 17. mars: Penger er lættis – slik gifter du deg rikt

Tirsdag 18. mars: ta Makta fra Samf: Slik nedkjemper du motstand

Onsdag 19. mars: Drill, baby, drill – en beretning om oss rike

Torsdag 20. mars: Slik benytter du best KI i kampen mot mangfold

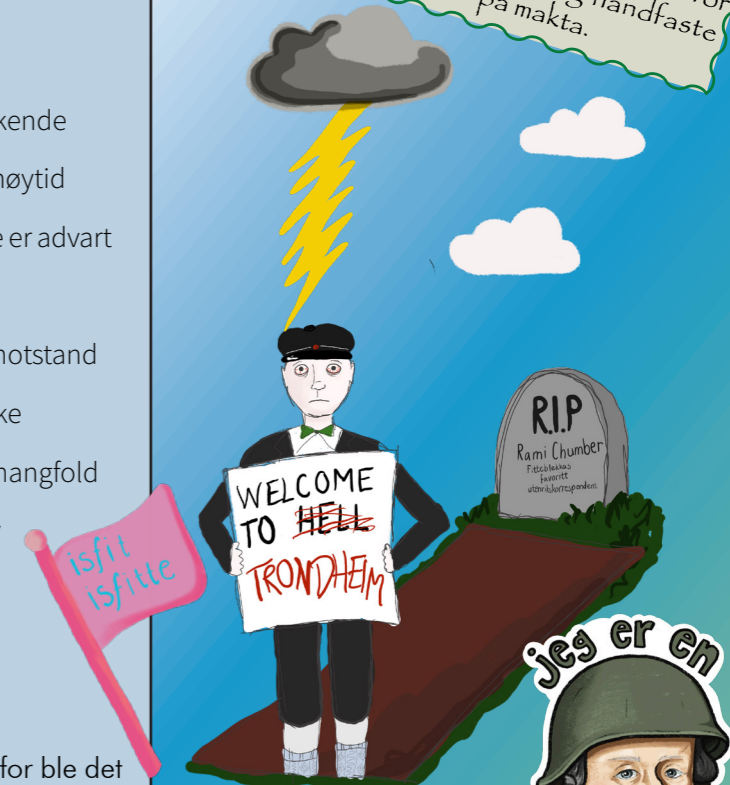
Fredag 21. mars: Ettermiddag: Oligarchy - yay all the way
Kveld: Kvinnedisko

Lørdag 22. mars: Knauskoret*

Søndag 23. mars: Du skal holde hviledagen hellig.

*Pirum er homo og derfor ikke i tråd med årets tema. Derfor ble det heller et kor som fremmer en mer korrekt livsstil.

Magnus anmelder: Isfittenes program 2025:
Som cis-het-hvit mann er jeg fornøyd med det jeg ser. Et gjennomtenkt program som kronologisk tar for seg viktige faktorer for dem som bør sitte med makta: Ariske gener, penger, olje, medfødt mannepænis og kristne verdier. Pluss i marginen for øvrige arrangementer som tar for seg håndfaste verktøy i kampen for å tviholde på makta.

REGISTRERER:

...at Les mer på Underdusken.no! Kukulure
 ...at ski-VM er ferdig
 ...at hva nå?
 ...at skal vi bær skian?
 ...at hvor gjemmer ATB de fine bussene når det ikke er ski-VM
 ...at moonboots
 ...at kan jeg vær så snill få skrive kuk i fitteblekka
 ...at mye kjønnsorgan i monitor nå
 ...at så ikke les Fitteblekka
 ...at akkurat som det skal være
 ...at amirite??
 ...at menn kan sy???
 ...at menn KAN sy
 ...at hemmelig systue
 ...at juksing er ok om vi vinner noe annet
 ...at tenk at Nammo slo opp først
 ...at det er som om man beholder en olje-kjæreste når man erklærer klimakrise
 ...at og så slår den problematiske olje-kjæresten opp ett år senere
 ...at åja ops
 ...at Joakim er fin
 ...at det er som menn på talerstolen Samfundsmøtet 8. mars
 ...at vent litt her

...at men alle andre jukser også
 ...at de sa det var greit
 ...at hopper bedre med underbuksa nede på knærne
 ...at ATBæs
 ...at bilder i storsalen er vanskelig
 ...at ta ETT ikke-kornete bilde daWW
 ...at det er forskjell på abortrød og kvinnekamprød
 ...at human graphicking
 ...at styrekasting på horisonten
 ...at studentmediene takeover
 ...at blir mye bra presseetikk i Fitteblekka
 ...at flaks at spitredaksjonen ikke driver med slikt
 ...at porno, memes og kløver
 ...at seks timers arbeidsdag nå
 ...at ny favorittsang
 ...at 100 av 17 000 medlemmer er heldigvis nok
 ...at midsommerfest+snø=kritthvitt
 ...at hej, isfiddeltakere, se så fin fest vi hermer etter nabolandet vårt, da!!!!
 ...at men hold dere nå for all del innenfor disse veggene
 ...at det er ikke hele Samfundet som tillater utlendinger
 ...at "men vi er ikke rasister"
 ...at noen av våre beste venner har en utenlandsk bestemor

PENSUM til en PEN SUM

kjøp og salg av brukte bøker

iBok.no